

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEBBIE
MACOMBER

Gelinlik Efsanesi

REBECCA WINTERS

Kalbini Dinle

Stars of Romance

DEBBIE MACOMBER

Gelinlik Efsanesi

Milly teyzenin kötü şöhretli gelinliği, yeğeni Shelly Hansen'a bir sürpriz olarak, ayın tam on üçünde, bir cuma günü ulaştığında, genç kadın dehşete düşmüştü. Aile efsanesine göre, bu gelinlik birinin eline geçtiğinde, o kişi, tanışacağı ilk erkekle evlenirdi.

Ve Shelly, işte tam da bu nedenle, Mark Brady ile karşılaştığı ilk anda, hem kendini hem de onu inandırmak istercesine, böyle bir durumla hiçbir şekilde ilgilenmediğini açıkça belli etmişti. Ne var ki, ısrarla karşı koyduğu bu adamla her gün ve hiç hesapta olmayan yerlerde karşılaşır olmuştu. Bu karşılaşmalar rastlantı mıydı, yoksa gelinlik efsanesi doğrulamakta mıydı?

REBECCA WINTERS

Kalbini Dinle

Yıllar önce kaybettiği nişanlısının ölümünden kendini sorumlu tutan Carolena, nişanlısının ölüm yıl dönümünde, yakın arkadaşının beraber tatile çıkma teklifini reddedemeyerek, Abby ve kocası Prens Vincenzo'nun, Gemelli Kraliyet sarayına yaptıkları ziyarete katılır.

Ancak Abby'nin yeni doğan bebeği Max'in hastalanması tüm planları bozar.

Neyse ki, Gemelli'nin yakışıklı Prensi Valentino, arkadaşlarının yokluğunda Carolena ile arkadaşlık etmeyi zevkle kabul eder.

Ve ikisinin de planlarında olmayan tek bir şey vardır; Aşk.

ISSN 2146-412X

0 4



9 772146 412009

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arantey.org>

H HARLEQUIN®

Stars of Romance

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin

5inci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir

HQN SR-1 2015/04

Fiyatı: 11.90 TL / Kibris: 15.90 TL

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

YİNE o günlerden biriydi. Hiçbir şeyin yolunda gitmediği o lanet olası, kâbus gibi günlerden biri. Shelly Hansen, otoparktan ofisine doğru acele ederken, yüksek bilekli, mor tenis ayakkabılarının bağcıklarına takılıp sendeledi. Yepyeni şalvar pantolonunun diz yerinde bir delik açılmıştı. O haliyle binadan içeriye aksayarak girdi. Gün, o andan itibaren durmadan yokuş aşağı gitmişti.

Aynı akşam evine geldiği andan itibaren karamsar bir ruh halindeydi. Böyle bir günü tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, annesinin, birden yanında bir adamla çıkagelmesi ve adamın, Shelly için en uygun eş olacağı konusunda onu ikna etmesiydi.

Bu tam olarak Shelly'nin sevgili, tatlı ve umutsuz annesinden bekleyeceği bir davranıştı. Shelly yirmi sekiz yaşındaydı ve bekârdı. Annesi onun bu evlenmemiş olma halini, acilen çözüm bulunması gereken bir mesele olarak görüyordu.

Shelly'nin hayatından memnun olması, onun hiç umurunda değildi. Onun evliliğe ya da çocuklara ilgi duymuyor olmasının -en azından şimdilik- da bir önemi yoktu. O vakit illa ki gele-

cekti, Shelly bundan emindi. Şimdi değildi ama yakın bir gelecekte, belki birkaç gün değildi ama birkaç yıl sonra olabilirli.

An itibariyle Shelly, kariyerine odaklanmış durumdaydı. Kendi işini yapmasının bir getirisi olarak sürekli yaşadığı nakit akışı sıkıntılarına rağmen, bir video yapımcısı olarak işi ile gurur duyuyordu. Hazırladığı rahatlatıcı videolar -deniz manzaraları, dağ manzaraları, tuğladan yapılmış şömine içinde titreyen ateş -arka planda klasik müzik ile iyi satıyordu. Son hazırladığı, şu bir kedinin bebek bakıcılığı yaptığı videonun, önemli bir dağıtımının dikkatini çektiğine ve keşfedilmenin eşiğinde olduğuna inanmıyordu.

Bunlar iyi haberlerdi. Annesinin, onu evlilik konusunda kışkırtma çabaları ise kötü haberd.

Dokuma işi Meksika çantası ile mavi çizgili ceketini koltuğun üzerine fırlattı. Sonra da mutfığa doğru yönelip derin dondurucudaki poşetlere göz atarak akşam yemeği için ilgisini çekecek bir şeyler aradı. Kapı çalındığında dondurulmuş yemeği mikro dalgadaydı.

Günün gidişatına bakılırsa kesinlikle bu annesi olmalıydı. İçinden sızlanarak, annesine karşı nazik ve aynı zamanda da ısrarcı davranmaya karar verdi. Arkadaşça ama kararlı olacaktı. Annesi koca bulma konusunda konuşmaya başlayacak olursa da konuyu değiştirecekti.

Ancak kapının önünde duran Faith Hansen değildi. Sıcak kanlı, tatlı ve son derece meraklı, yaşlı bir kadın olan apartman yöneticisi Elvira Livingston'dı.

"İyi akşamlar tatlım." diyerek konuya girdi Bayan Livingston. Ağır altın küpeleri, kabarık ve parlak sarı bir elbisesi vardı ki bu, onun tipik kıyafeti idi. Her iki eliyle birden korunaklı bir biçimde tuttuğu büyük paketi gösterdi.

"Postacı bıraktı bunu. Sana vermemi istedi benden."

"Benim için mi Bayan L?" Bugün belki de tamamen boşa geçmiş bir gün sayılabilirli!

Elvira başı ile onayladı. Elindeki paketi, hiç değilse içeriğine dair bir parça bilgi edinmeden sahibine teslim edip etmemek konusunda kararsız bir tutuşu vardı.

“İade adresi Kaliforniya. Millicent Bannister adında birini tanıyor musun?”

“Milly teyze mi?” Shelly, annesinin teyzesinden yıllardır hiç haber almamıştı.

“Paket sigortalı.” dedi Bayan Livingston ve paketi, altındaki etiketi yeterince inceleyebileceği kadar kaldırdı.

Shelly paketi almak için ellerini uzatmıştı ancak belli ki Bayan Livingston bunu henüz fark etmemişti.

“İmzalamam gerekti.” Bu da oldukça önemli bir ayrıntı gibi görünüyordu. “Bir de ekte mektup var.” diye ekledi Bayan Livingston.

O an Shelly, paketi kendi eline alabilmenin tek yolunun, Bayan Livingston’ın açmasına izin vermek olduğu fikrine kapılmıştı.

“Size çok zahmet oldu.” dedi Shelly kutu şeklindeki paketi kenarlarından tutup sıkıca çekerek. O an Bayan Livingston isteksizce bırakmak zorunda kaldı elindekini. “Teşekkürler Bayan L, en kısa zamanda görüşürüz.”

Shelly kapıyı kapatırken yaşlı kadının yüzü düşmüştü, hayal kırıklığı içinde. En azından içeriye buyur edilmeyi beklemişti. Ancak böylesine asap bozucu bir günün ardından Shelly, kimseye eşlik edecek bir ruh halinde değildi, özellikle de işgüzar Elvira Livingston’a.

Shelly derin bir iç geçirdi. Üst sınıf bir muhitte, saunası, havuzu, spor salonu bulunan modern bir evde de oturabilirdi. O Seattle’in göbeğinde, tuğladan yapılmış, iki katlı bir apartman binasını tercih etmişti. Radyatörler gece boyunca her saat tıslarken, boru tesisatının gıcirtısı ile mükemmel bir armoni oluşturuyordu. Ama Shelly, ahşap parkeleri, narin kristal ışık tesisatlı yüksek tavanı ve Puget Sound’a bakan cumbalı pencerelerini seviyordu. Sauna ya da diğer konforlar olmadan da yaşaya-

bilirdi, hatta bu arada sırada Bayan Livingston gibi bir eksanterik, işgüzar ile uğraşması gerektiği anlamına gelse bile.

Shelly, hevesli bir biçimde paketi mutfığa taşıdı ve masanın üzerine koydu. Her ne kadar Milly teyzesinin kendisine ne gönderdiğini merak etse de öncelikle mektubu dikkatlice paketten ayırdı ve aynı özenle kahverengi paket kâğıdını açtı.

Kutunun eski olması dikkatini çekmişti, mukavva dükkânlarında satılanlardan daha ağır bir cinsti. Kapağını hafifçe kaldırdı ve kenara koydu. İnce bir kâğıda sarılmış bir elbise vardı içinde. Shelly kâğıdı çıkarttı ve elbiseyi kutudan alarak bütünüyle görebileceği şekilde havaya kaldırdı. Uzun beyaz elbisenin, katlanan yerlerinden açılması ile nefesi kesilmişti.

Bu herhangi bir elbise değildi ki bu bir gelinlikti! Hem de enfes bir biçimde dikilmiş, dantelli ve saten bir gelinlik!

Bu kesinlikle Milly teyzenin gelinliği olamazdı... Bu mümkün değildi... İmkânsızdı...

Endişe içerisinde, kalbi deli gibi çarparken, Shelly gelinliği tekrar katladı ve kutuya koydu. Mektubu aldı ve zarfı açmaya çalışırken ellerinin titremekte olduğunu fark etti.

Benim tatlı Shelly'im,

Umarım bu mektup sana ulaştığında mutlu ve iyisindir. Son günlerde sıklıkla aklımdasın. Sanırım bunun için Donahue'yi suçlayabilirsin. Yine de ben bunun bir Oprah olabileceğini düşünüyorum. Anlayacağın üzere bugünlerde sık sık o televizyon programlarını izliyorum. John bunu onaylamazdı ama o gideli sekiz yıl oldu. Tabii ki o hayattayken de izlemek isteseydim izlerdim. John kendi istediği hiçbir şeyi de onaylamazdı ve bunun ona en ufak bir iyiliği dokunmadı. Hem de hiçbir zaman. O bunu biliyordu ama yine de beni sevmiştir.

Sana neden kendi gelinliğimi gönderdiğimi merak ediyor olmalısın. (Evet, o benim gerçekten de kötü şöhretli gelinliğim.) Görüntüsünün, içine bir Tanrı korkusu yerleştirdiğini

tahmin edebiliyorum. Sana göndermiş olduğum şeyin ne olduğunu fark ettiğin an, yüzündeki ifadeyi görebilmek için orada olmayı isterdim. Hikâyesini bildiğine eminim; Bunu ailedeki herkes yıllardır bilir. Gelinlik, eline geçtiği andan itibaren tanışacağın ilk adamla evlenmek, kaderin olduğu için muhtemelen içinden ilk geçen onu yakmak olmuştur.

Şimdi yeniden düşününce Donahue'nin sebep olduğundan neredeyse eminim. Yakın zamanda, yaşlılara eşlik ederken onların enerjilerini, yaşama olan bağlarını yükselten evcil hayvanların başrol oynadığı bir program yapmıştı. Kendisi ile röportaj yapılan bir adam, yanında tatlı, küçük bir İskoç teriyeri yavrusu getirmişti ve işte tam o anda yaşlı kadın terzi düştü aklıma. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü sonrasında hatırladığım şey saat 18.00 haberleriydi.

Uyurken rüyamda seni görmüştüm. Bu pek öyle sıradan bir rüya değildi. Sen günlük bir kıyafet ile uzun boylu bir adamın yanında duruyordun ve mavi gözlerin parıltıyordu. Çok mutluydun ve gerçekten âşıktın. Ancak beni şaşkına düşüren şey üzerindeki gelinlikti.

Benim gelinliğimdi. Yıllar önce o yaşlı İskoç bayanım benim için diktığı gelinlikti bu. O an bu bana bir mesaj gibi göründü ki bunu hiçbir şekilde yok saymam doğru olmazdı. Sen de saymazsan iyi edersin! Hayatının en büyük macerasına adım atmak üzeresin tatlım. Beni mutlaka haberdar et!

Emin ol aklımdan ne geçtiğini biliyorum Shelly. O İskoç terzi, gelinliği elime verdiği anki düşüncelerimi bugün gibi hatırlıyorum. Evlilik aklımdaki en son şeydi! Bir kariyerim vardı. O yıllarda üniversiteye gitmek, hukuk fakültesinden mezun olmak, kadınlar için ender rastlanan bir durumdu.

Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, Shelly. Özgürlüğümüze çok düşkünüz. Bizim gibi kadınlarla evlenmek için özel bir adamın var olması gerekli. Ve sen benim canım yeğenim, tıpkı benim yaşadığım gibi, o özel adamla karşılaşmak üzeresin.

Tüm Sevgimle,

Milly Teyzen

NOT: Sen bu gelinliği giyecek olan ikinci kişinin tatlım. Daha önce hiç bu şekilde hissetmemiştim. Muhtemelen bu bir geleneğin başlangıcı!

Şimdi daha da şiddetli bir biçimde titreyen elleri ile Shelly, mektubu katladı ve zarfına koydu. Kalbi çok yüksek bir hızla atıyordu ve alnındaki boncuk boncuk teri hissedebiliyordu.

O sırada telefon çaldı. Shelly, içgüdüden öte konuşmak arzusu ile ahizeye uzandı.

“Merhaba.” O an arayan annesi olabilir ve kendisi ile tanıştırmak üzere birisini getirmek isteyebilirdi. Annesinin tanıştıracığı her adam, bu kâbusun daha da büyümesine sebep olacaktı. Ancak...

“Shelly, benim Jill. İyi misin? Sesin tuhaf geliyor.”

“Jill.” O an Shelly öylesine rahatlamıştı ki bir an için dizlerinin bağı çözülmüştü âdeta. “Şükürler olsun ki arayan sensin.”

“Sorun nedir?”

Shelly nereden başlayacağını bilemiyordu. “Milly teyzenin gelinliği henüz elime ulaştı. Tabii Milly teyze ve John enişte hakkındaki aile efsanemizi dinlemeden bunun senin için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum.”

“Evet, pek bir şey ifade etmiyor canım.”

“Aksi halde şu an ne tür bir şeyin içine girmekte olduğumu hemen anlardın.” Shelly bir anda, en yakın arkadaşına karşı ne kadar fevri davrandığını fark etti. Kendini doğru ifade etmek çabası ile açıklamaya çalıştı. “Az önce bir gelinlik geldi posta ile. Bu gelinlik yaklaşık elli yıldır benim aileme ait. Net bir

biçimde anladığım üzere ben de çok geçmeden bunu giymiş olacağım.”

“Açıkcası özel biri ile flört etmekte olduğundan bile haberdar değildim.” Jill o an sesindeki acıyı saklamayı pek başaramamıştı.

“Evleniyor falan değilim. Böyle bir durum olduğunda, bilmesi gereken biri varsa o da sensin.”

“O halde teyzen, evleneceğin zaman o gelinliği giymeni istiyor.”

“Bundan daha fazlası var.” diye haykırdı Shelly. “Dinle. Büyükanнемden birkaç yaş genç olan Milly teyze, annemin öz teyzesidir. Kendisi İkinci Dünya Savaşı’ndan hemen sonra avukat oldu. Hukuk diplomasını elde etmek için çok çalıştı ve sonrasında da hayatını kariyerine adadı.”

“Bir başka deyişle evlenmeyi hiç planlamamıştı.”

“Kesinlikle.”

“Ancak görüldüğü üzere evlenmiş.”

“Evet ve bunun nasıl gerçekleştiği de ailede yıllardır bir efsanedir. Milly teyze, tüm giysilerini profesyonel olarak diktirmiş. Bir gün kendisi çok hoş bir beyaz kumaşı, civarda en iyi terzi olarak nam salmış bir İskoç terziye götürmüştü. Milly’nin işi ile ilgili katılacağı resmi bir gece için bir elbiseye ihtiyacı varmış. Terzi ölçülerini almış ve elbisenin bir hafta sonra hazır olacağını söylemiş.”

“Ve?” Shelly tereddüt ettiğini hissettiği için Jill araya girmişti.

Hikâyenin burası Shelly’i en çok endişelendiren kısımdı. “Ve... Milly teyze elbisesini almak için terziye geldiğinde, kadın ona çay ikram ederek biraz oturmasını istemiş”

“Elbise hazır değil miymiş?”

“Yok, hazırmış hem de tamamen ancak ortaya çıkan Milly teyzenin sipariş ettiği elbise değilmiş. İskoç terzi, kendisinin olabilecekleri önceden görme yeteneğinin olduğunu anlatmaya çalışmış.”

“Kâhin gibi mi?”

“Öyle olduğunu söylemiş.” derken Shelly yeniden derin bir nefes alarak iç geçirmişti.

“Yaşlı kadın, teyzeme, kumaşı dikmeye başladığı sırada gözünün önüne bir görüntünün geldiğini söylemiş. Bu Milly’nin de içinde yer aldığı çok net bir görüntüymüş. Milly’nin evlendiğini gösteriyormuş. Yaşlı kadın o kadar ikna olmuş ki gördüklerinden yana, elindeki kumaşı sıradan bir elbiseden son derece zarif, saten ve dantel katmanları olan ve üzerinde birçok sayıda inciler bulunan harika bir gelinliğe döndürmüştü.”

“Kulağa çok hoş geliyor.” dedi Jill iç çekerek.

“Elbette çok hoş da görmüyor musun?”

“Neyi görmüyor muyum?”

Shelly hayalkırıklığı içinde inlemekteydi. “Kadın, tüm hayatını kariyerine adanmış olan Milly teyzenin, bir yıl içerisinde evleneceği konusunda ısrar etmiş. Dahası aynen öyle de olmuş, tam da terzinin tarif ettiği şekliyle. En ince ayrıntısına kadar.”

“Ahh... Bu yıllardır duyduğum en romantik aşk hikâyesi.”

“Bu bir aşk hikâyesi değil.” diye karşı çıktı Shelly. “Bir başkasının hayatına müdahalede bulunan kader! Bu... Bu hayat oyununda bir piyon! Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben bu hikâyeyi dinleyerek büyüdüm. Olayda Milly teyzemin kendi inisiyatifinde olan hiçbir şey yok gibi görünüyor.”

“Ve teyzen gelinliği sana gönderdi.”

“Evet.” diye isyan etti Shelly. “Şimdi neden altüst olduğumu anlıyor musun?”

“Açıkçası hayır. Hadi Shelly, bu sadece eski bir kıyafet. Aşırı tepki veriyorsun. Sanki şu andan itibaren tanışacağın ilk adamla evlenmek senin kaderinmiş gibi konuşuyorsun.”

Shelly bunu duyduğu anda nefesi kesilmiş ve yüksek sesle tepki vermişti. “Bunu nerden bildin?”

“Neyi nerden bildim?”

“Milly teyzemin başına gelen tam olarak bu. Bu da efsaneyi yaratan esas kısım zaten. Kendisi gelinliği reddetmeye çalışmış

ancak terzi kesinlikle geri almamış, üstelik herhangi bir ödeme de kabul etmemiş. Milly teyze dükkândan çıktıktan sonra arabası bozulmuş ve bir tamirci çağırmak zorunda kalmış. İşte John eniştem o tamircinin ta kendisi! Milly teyzem onunla evlenmiş. Tam da terzinin söylediği gibi teyzem, tanıştığı ilk adamla evlenmiş!”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

“SHELLY, bu tanışacağın ilk adamla evleneceğin anlamına gelmiyor.” dedi Jill sakince. Shelly’nin o anki ruh hali ile hiç örtüşmeyen bir sakinlikti bu.

Jill muhtemelen ortadaki kriz durumunu algılamıyordu. Burada kaderden söz ediyorlardı. Alinyazısı. Kismet. Tamam, Shelly belki biraz fazla duygusal yaklaşıyordu ama sonuçta yaşadığı bu berbat günün ardından onu kim suçlayabilirdi ki?

“Milly teyze birden ortaya çıkıp çok yakında evleneceğimi söyledi.” diye açıklama yaptı Shelly. “Aile efsanesine göre, bu gelinlik eline geçtiği andan itibaren tanışacağın ilk erkekle evlenirsin.”

“Bu sadece bir rastlantı.” diyerek onu rahatlatmak istedi Jill. “Teyzen, muhtemelen o gelinlik söz konusu olmadan da kocası ile tanışacaktı zaten. Bu her şekilde gerçekleşecekti. Ayrıca unutma ki o yaşlı bir kadın şimdi.” Jill derin bir nefes alıp devam etti. “Birkaç haftadır eczaneye yaşlı bir kadın geliyor. Her karşılaşmamızda çok yakında evleneceğimi söylüyor. Ona gülümsüyor, başımı sallıyor sonra da reçetesini dolduruyorum. Kesinlikle iyi niyetli biri ve ben eminim ki Milly teyzen de

öyle. Sadece senin mutlu olmanı istiyor, kendisinin mutlu olduğu yolla. Ancak bu saçma kehaneti, senin ciddiye alman bir hata.”

Shelly derin bir nefes alıp verdi. Jill haklıydı; Milly teyze gerçekten de Shelly’nin mutluluğunu yürekten dileyen, çok sevdiği bir insandı. Kendisinin uzun süren ve son derece mutlu geçirdiği bir evliliği olmuştu. Aynısını çok sevdiği yeğeni için de istiyordu. Ancak Shelly’nin bir kariyeri vardı. Onun planları ve hedefleri vardı hayatta ve bunların hiçbirisi bir yabancı ile tanışmayı ve onunla evlenmeyi içermiyordu.

Milly teyzenin gelinlik efsanesi, bu ailede nesilden nesile aktarılmıştı. Shelly henüz küçük bir çocukken ilk kez dinlemişti bu hikâyeyi ve çok sevmişti. O, genç ve romantik kalbinde, Milly teyze ile John eniştenin hikâyesini, tıpkı o en sevdiği masallar Sindirella ve Uyuyan Güzel gibi, düşünle gerçeği birbirinden ayırmakta zorlandığı masallar gibi değerlendirmişti. Ancak Shelly artık bir yetişkindi. Kalbi de hayatı da sihirli bir gelinlik ya da hayal ürünü bir efsane gibi tuhaf şeylerle yönetilemezdi.

“Kesinlikle haklısın.” dedi Shelly kabul edişini vurgulayarak. “Tüm bunların hepsi bir saçmalık. Sırf bu gelinlik, güya bundan yirmi yıl önce Milly teyzeme bir koca buldu diye, bana da aynı şeyi yapacak değil, o her ne söylerse söylesin.”

“Çok şükür, nihayet konu hakkında makul düşünmeye başladın.”

“Kimse bana, sözde sihirli olan bir gelinliği göndermeden önce fikrimi sormadı. Henüz evlenmek istemiyorum ben, o yüzden de bu gelinliğe ihtiyacım yok. Belki hoş bir jestti ama gereksizdi de aynı zamanda.”

“Kesinlikle.” dedi Jill.

Shelly son derece rahatlamıştı. Anlamlı bir biçimde derin nefes aldı. Boynunun arka tarafı boyunca mevcut tüm gergin kaslar rahatlamaya başlamıştı. Jill, her zamanki gibi bir sürü nasihatle bulunmuştu. Milly teyze harika bir yaşlı hanımefen-

diydi. Evet, belki bu efsane hoş bir aile hikâyesiydi ama bunu ciddiye almak da gülünecek bir durum olurdu.

“Yarın öğlen yemeğinde buluşmaya ne dersin?” diye öneride bulundu Jill. “Kaç zamandır görüşmüyoruz.”

“Kulağa hoş geliyor.” dedi Shelly hevesle. Her ne kadar üniversiteden beri yakın arkadaş olsalar da telaş içinde geçen günlük yaşamlarında, her ikisi için de birbirlerini görmek ciddi çaba gerektiriyordu. “Nerede ve ne zaman?”

“Alışveriş merkezine ne dersin?” diye sordu Jill. “Yarın çalışıyorum o yüzden benim için çok uygun olur. Öğlen 12.00’den birkaç dakika önce çıkabilirim.”

“Harika. O halde yarın öğlen Patrick’in yerinde görüşüyoruz.” dedi Shelly. Arkadaşı ile buluşmak fikri, yaşadığı kâbus gibi bir günün ardından işe yarayacak en iyi panzehirdi. Zaten 13 Nisan Cuma’dan ne bekleyebilirdi ki?

Shelly uyuyakalmıştı. Jill ile buluşmaya giderken ayrıca bir de trafiğe yakalanmıştı. Bir yere geç kalmaktan nefret ederdi ki sık sık da geç kalırdı. Alışveriş merkezinin otoparkına geldiğinde müsait bir park yeri bulma mücadelesine girmekten se, karşısına çıkan ilk boş yere girdi ve arabasını park eder etmez hızla bina girişine doğru koştu. Patrick’in yeri, alışveriş merkezinin üst katında, sıcacık ve son derece hoş bir restoran olmakla beraber iş yemekleri için öğlen saatlerinde son derece popüler bir mekândı. Shelly orada sık sık yemek yerdi ve en çok da ıspanaklı ve karidesli salatasını severdi.

Bir an saatine baktı ve 12.00’yi geçmekte olduğunu fark edince arkadaşını daha fazla bekletmemek için yürüyen merdivene yöneldi. Alışveriş merkezi genelde haftasonları daha kalabalık oluyordu.

Muhtemelen o an aklı tamamen sipariş edeceği salatada olmalıydı çünkü adımını, yürüyen merdivenin ilk basamağına attığı anda dengesini kaybediverdi.

“Ohh... Oh!” Boş bir çaba içinde kollarını havada bir o yana bir buyana savurarak dik durmak için debelenerek el yordamı ile boşluğa tutunmaya çalıştı. Sırt üstü düşerken bir yandan da çılgınca kendini toparlamaya uğraşıyordu.

Hiç tanımadığı birisinin kollarına konusu ise dengesini kaybedişinden daha fazla şok etkisi yaratmıştı. Endişe içerisinde dönüp kurtarıcısına teşekkür etmek istedi ancak bu berbat bir hataydı! Arkasına dönme hareketi, adamın onu tutma pozisyonunu koruyamamasına neden oldu. Duruma hiçbir şekilde engel olamamaları ile birlikte ikisi aynı anda yere yuvalanıverdiler. Shelly, bu kez de canının yanmasını beklediği halde, beli şaşırıcı bir biçimde son derece güçlü kollar tarafından sarmalanmış bir haldeydi. Adamın kavrayışı sıkı ve aynı zamanda nazik ve koruyucuydu. Düşmeye başladıkları anda, yere indiklerinde çarpmanın darbe etkisini kendi üzerine almış olacak şekilde bir manevra yapmıştı. Shelly, onun üzerine yayılmış bir halde, hayatında gördüğü en çekici adamın yüzüne bakıyordu. Kalbi sanki acemi bir biçimde çarpıyor gibiydi. Nefesi kesik kesikti. Bedeni buz gibi olmuştu.

Bir an için ikisi de konuşmadılar. Etraflarına toplaşan kalabalıkla beraber Shelly'nin sesi ilk çıktığında, son derece zayıf ve nefes nefeseydi. “İyi misiniz? Ben çok üzgünüm...”

“Ben iyiyim. Ya siz?”

“İyiyim sanırım.”

Shelly, adamın kendisine yastık görevi yapan göğsüne yaslanmış bir pozisyondaydı hâlen ve yüzleri birbirlerine sadece birkaç santimlik mesafedeydi. Shelly'nin uzun saçları önüne düşmüş, yüzünün bir kısmını çerçeveliyordu. Adam nane ve sabun kokuyordu. Shelly'nin bakışları adamın yüz hatları üzerinde ilgi ile dolandı. O mesafeden adamın safır mavisi gözlerinin etrafına doğru yayılan ince çizgileri ve ağzının kenarındaki daha derin çizgileri görebiliyordu. Burnu klasik bir biçimde düzdü, ağzı dolgun ve duyarlı bir görünüme sahipti. Özellikle de alt dudağı. Shelly çok geçmeden bu adamın en ufak bir ödün

vermeksizin tam bir erkek olduğunu anlamıştı. Adamın bakışları, Shelly'ninkiler ile biraz isteksizce buluşmuştu çünkü o da aynı güçlü trans haline yakalanmış vaziyetteydi.

İkisi de kıınıldı. O an Shelly, her ne kadar hissettiği nefes kesen duygunun nedenini düşüşlerine bağlasa da hâlen düzgün nefes alamadığının da farkındaydı.

"Yaralandınız mı Bayan?"

O an Shelly isteksiz bir biçimde başını kaldırdı ve karşısında bir güvenlik görevlisini gördü.

"Şey... Sanırım hayır."

"Bayım ya siz?"

"Ben iyiyim."

Adamın Shelly'i saran kolları gevşemişti.

"İkinizi de çok kısa bir süre için şuraya alabilir miyim?" dedi güvenlik görevlisi hemen yan taraftaki bankı göstererek. "Ambulans yolda, geliyor."

"Ambulans mı? Ama size yaralanmadığımı söylemiştim." diye itiraz etti Shelly.

Güvenlik görevlisi nazik bir şekilde Shelly'nin doğrulmasına yardımcı oldu. Bacakları titriyordu ve nefesi hâlen düzensizdi. Ama yaralanmamıştı.

"Memur Bey, gerçekten ambulansa gerek yok." diye itiraz etti Shelly ile beraber düşen adam.

"Alışveriş merkezinin politikası." diye müdahale etti güvenlik görevlisi. Başparmaklarını, geniş deri kemerinin kenarlarına aşarken bir yandan da nazikçe geriye doğru meyillenerken topuklarının üzerinde hafifçe sallandı. "Tüm kaza kurbanlarının, derhal kontrolden geçirilmeleri standart prosedürümüzdür."

"Dava açmamızdan endişeleniyorsanız..."

Güvenlik görevlisi, "Kuralları ben koymuyorum." diyerek bir kez daha sözünü kesti Shelly'nin kurtarıcısının. "Sadece tatbik edildiğini görmem gerekiyor. Şimdi ikinizden de şuraya oturmanızı rica ediyorum. Sağlık ekibi birkaç dakika içerisinde burada olacaktır."

“Benim bekleyecek zamanım yok.” diye sesini yükseltti Shelly. “Buluşmam gereken birisi var.” Yukarı kata doğru baktı ve o an Jill’e neden geç kaldığını nasıl anlatacağını düşündü. O an etraflarında toplaşmış ve olanları izleyen onca insan bile genç kadın için, arkadaşına gecikme nedenini açıklayacak bir anlam ifade etmiyordu. Shelly’nin yukarı bakması dikkat çekmişti.

“Benim de randevum var.” dedi adam saatine bakarak.

Güvenlik görevlisi, her ikisinin de itirazlarına aldırmadı. Gömleğinin cebinden küçük bir not defteri çıkartıp açtı. “İsimleriniz lütfen.”

“Shelly Hansen.”

“Mark Brady.”

Güvenlik görevlisi, bilgileri elindeki deftere yazdı ve bir de olayın nasıl gerçekleştiğine dair kısa bir özet not aldı.

“Hastaneye gitmem gerekmeyecek öyle değil mi?” diyerek bir talepte bulundu Shelly.

“Bu, duruma bağlı.” dedi güvenlik görevlisi.

Tüm bu olanlar saçmalıktı. Shelly kendini gayet iyi hissediyordu. Evet, belki biraz sarsılmıştı ama yara almamıştı. O an birden kendisini kurtaran adama teşekkür etmediğini fark etti. Mark idi adı öyle değil mi?

“Bu olanlar için gerçekten çok üzgünüm.” diyerek kendini ifade etmek istedi Shelly. “Beni düşerken yakalamış olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem yetersiz kalır.”

“Bundan sonra daha dikkatli olmalısınız.” Mark yeniden saatine baktı.

“Dikkatli olacağım kesinlikle. Ancak yine de bu tekrar olursa sizden beni bırakmanızı ve düşmeme izin vermenizi rica edebilir miyim?” Bu gecikme Shelly için de son derece uygun-suz olmuştu ama bu durum asabi olmayı gerektirmiyordu. Shelly, kurtarıcısını dikkatle inceledi ve hafifçe başını salladı. Neden bu kadar tesir altında kaldığını anlamamıştı. Koyu laci-

vert takım elbise ve kravat, beyaz gömlek ve altın kol düğmeleri ile bu adam son derece yakışıklı ve dikkat çekiciydi.

Bir an Shelly, onun da kendisini incelemekte olduğunu fark etti. Anlaşılan o da etkilenmişti olaydan. Shelly'nin altında bacaklarını saran bir kot ve üzerinde de fosforlu turuncu renkte bir sweatshirt vardı. Bileklerine kadar gelen siyah botları topukluydu ve çorapları da üzerindeki ile aynı tonda turuncuydu. Saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Mark bariz bir biçimde durumu onaylamama hali içerisinde somurtmaktaydı.

Alışveriş merkezinin girişindeki geniş cam kapıların açılması ile beraber iki sağlık görevlisi, hızla içeri girdiler. Saniyeler sonra ambulans geldiğinde, iki sağlık görevlisi daha içeri girdi. Shelly, bu kadar ufak çaplı bir kazanın böylesine özen ile karşılanmasından ötürü utanmıştı.

Sağlık görevlilerinden biri, Shelly'nin önünde dizlerinin üzerine çömeldi, diğeri de Mark ile ilgileniyordu. Shelly daha ne olduğunu anlamadan ayakta kalıyordu ve sağlık görevlisi, bileğini incelemekteydi. Mark da aynı şekilde inceleme altındaydı ve biri stetoskop dayamıştı kalbinin üzerine. O, Shelly kadar bu prosedürleri takdir eder görünmüyordu.

O an ayağa kalktığında Shelly, adamın ne kadar da uzun boylu olduğunu fark etti. Kendi kısa bacak boyuna da pek denk olur diye geçirdi aklından.

Sonra birden hatırladı. Milly teyze mektubunda, rüyasında, Shelly'nin yanında gördüğü uzun boylu bir adamdan söz etmişti. Mark Brady uzun boyluydu. Çok uzun. Hem de bugüne kadar karşılaştığı tüm erkeklerden daha uzundu.

Ayrıca Milly teyzenin mektubunda, Shelly'nin mavi gözleri hakkında da bir ayrıntı yazıyordu. Mektubu okurken üzerinde durmamıştı ama Shelly'nin gözleri mavi değildi. Kahverengiydi. Ve Mark'ın gözleri maviydi. Hem de bayanların dikkat çekici bulduğu türden canlı ve hayat dolu mavi gözlerdi bunlar.

Verdiği ilk tepkiyi unutamıyordu Shelly. Gerçekten de etkilenmişti. Hem de fazlasıyla. Bir erkek, onun ilgisini çekmeye

uzun zaman olmuştu. Shelly, ona ilk dikkatle baktığında aralarında ortak hiçbir nokta olmadığını hissetmişti. Mark Brady'nin muhtemelen mavi, siyah ya da taba rengi dışında tek bir kıyafet yoktu. Adam kesinlikle hayal gücünden yoksun biri olmalıydı.

Birden sol eline bakmak geldi aklına. Afyans yoktu. Gözlemini kapatarak sırtını oturduğu bankın arka kısmından geriye doğru esneterek inledi.

"Hanımefendi?" Sağlık görevlisi onu dikkatle inceliyordu.

"Affedersiniz." dedi Shelly sırtını doğrultarak. Sonra sabırsızlıkla Mark'ın takım elbisesinin ceketinden çekiverdi. O sırada Mark, kendisi ile görüşmekte olan ambulans görevlisi ile diyalog halindeydi. Dönüp bakmadı.

"Affedersiniz." dedi Shelly bu kez yüksek bir sesle.

"Evet?" Mark sabırsızlık ifadesi ile dönüp Shelly'e baktı.

Şimdi adamın dikkatini çekmişti ancak devam edebileceğinden emin değildi Shelly. "Bu size aptalca bir soru gibi gelebilir ama... Şey... Evli misiniz?"

Mark yine suratını asmıştı. "Hayır."

"Oh, hayır..." Shelly bir yandan inleyerek öne doğru eğildi.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Pardon, anlayamadım."

"Mutlaka bir kız arkadaşınız vardır herhalde. Yani demek istediğim, uzun boylu, yakışıklı bir adamsınız. Hayatınızda önemli biri olmalı. Öyle değil mi? Lütfen bir düşünün. Kesin değer verdiğiniz biri vardır hayatınızda değil mi?"

Shelly giderek daha umutsuz bir görünüm sergilediğinin farkındaydı ama engel olamıyordu kendine. Milly teyzenin mektubu sürekli gözlerinin önündeydi ve dün gecenin tüm mantığı yok olup gitmişti.

Dört sağlık görevlisi ve Mark, anlamaya çalışan ifadelerle Shelly'e bakıyorlardı. "Hastaneye gelip doktorla görüşmek istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu içlerinden biri.

Shelly başı ile onayladı. "Eminim." Ardından kendini tutamadı ve devam etti. "Ne iş yapıyorsunuz?"

“CPA’yım.” diye yanıtladı Mark bezgin bir ifade ile.

“Muhasebeci yani.” diye mırıldandı Shelly. Bunu tahmin etmeliydi. Bariz bir biçimde ağırbaşlı ve ciddi bir duruşu vardı. Aynı zamanda da sıkıcı. Evde canı sıkılan kedileri eğlendirmek ile ilgili videoların varlığından bile hiç haberdar olmamış bir adamdı muhtemelen. Hele ki bu videolardan gidip satın almakla hiç ilgilenmeyecek biriydi.

Milly teyze, rüyasında kesinlikle Mark ile Shelly’i bir arada görmüş olamazdı. Birbirleri için tamamen uygunsuzlardı. Aralarındaki olası bir ilişki, beş dakika bile sürmezdi!

Shelly birden, Milly teyzenin kehanetini ciddiye almaması gerektiğini kendine hatırlatma ihtiyacı duydu.

“Artık gidebilir miyim?” diye sordu sağlık görevlisine. “Bir çürüğüm dahi yok.”

“Evet, yalnız şurayı imzalamanız gerekiyor.”

Shelly, kendisine uzatılan belgeyi okumakla hiç uğraşmadan hemen imzaladı. Bu sırada Mark, tam aksine her bir satırı dikkatle incelemekteydi. Öyle yapacaktı tabi ki!

“Oh Mark...” Shelly bir an için dikkatini çekti ve Mark, bakışlarını ondan yana çevirdi.”

“Teşekkür ederim.” dedi sadece.

“Rica ederim.”

Shelly hâlen gidememişti.

“Başka bir istediğin mi var?”

Shelly bunu tam olarak nasıl söyleyeceğini bilemiyordu ama içinde konuyu görmezlikten gelmek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu. “Gücenme bana, eminim sen harika bir adamsın... Sadece şu an ben, evlilik konusu ile ilgilenmiyorum.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

JILL, restoranda oturmuş, masanın üzerindeki Amerikan servisini karalamaktaydı. Shelly geldiğinde merak içerisinde karşıladı onu. “Ne oldu, neden geç kaldın? Yarım saate yakındır buradayım.”

“Ben... Ben yürüyen merdivenden düştüm.”

Jill’in gözleri fal taşı gibi olmuştu. “Aman Tanrım, iyi misin?”

Shelly başı ile onaylarken biraz sersem bir hali vardı. “İyiyim... Sanırım.”

“Bir doktora görünmen gerekmiyor mu sence de?”

“Göründüm zaten.” Shelly, arkadaşı ile göz temasından kaçınarak durumu açıkladı. “Yani doktor sayılır. Güvenlik görevlisi, sağlık görevlilerini çağırdı.”

“Gecikmenin nedeni şimdi anlaşıldı.”

“Aslında yine gecikebilirdim.” dedi Shelly menüye uzanırken. Gerçi çok önce karar vermişti ne yiyeceğine.

“Çok endişelenmiş, heyecanlanmış olmalısın.”

“Beni esas sarsan şey düşmemin ötesinde bir konu.” Elindeki menüyü masaya doğru indirdi. “Düşerken beni yakalayan adam.”

Jill, gülümseyen bir ifade ile kaşını kaldırmıştı. “Aha! İşin içinde bir adamın var olduğunu tahmin etmeliydim!”

“Nasıl hissettiğimi anlamaya çalışabilirsin.” dedi Shelly si-temkâr bir ifade ile. “Özellikle de Milly teyzeden gelen gelinlik meselesinin şokunu henüz atlatmamışken.”

“Lütfen hâlen şu “tanışacağın ilk adam” saçmalığının etkisi altında olduğunu söyleme bana.”

“Tabii ki değilim. Bu çok saçma olurdu. Sadece... Şu aptal gelinlikle ilgili bir şeylerin var olduğu hissinden kurtulamıyorum.”

“O halde geri gönder onu.”

“Yapamam.” dedi Shelly menüyü masanın üzerine bırakırken. “Milly teyze bunu yapmamam konusunda beni uyardı. Tam olarak bu şekilde ifade etmedi gerçi. Onu görmezlikten gelmememi tembihlemiş. Yani bunu nasıl yapabilirim ki? Sanki boynumda asılı bir albatros gibi.”

“Ben hâlen bu konuya haddinden fazla anlam yüklediğini düşünüyorum.”

“Bu işin çılgın yanı. Biliyorum öyleyim ama kendime engel olamıyorum. O gelinlik efsanesini dinleyerek büyüdüm ben ve şimdi gelinlik benim elimde. Şu an dolabımda aile tarihine dair bir parça asılı duruyor. Annem bunu duysa, Tanrım...” Shelly bu düşünce ile ürperdi.

“Yani gelinliği dolabına astın öyle mi?”

“Yatağımın altında saklayamazdım. Aslında denedim ama uyuyamadım. Sonra da kalkıp dolaba astım. Tabii bütün gece bir sağa bir sola dönüp durdum yatakta. Sonra Milly teyzenin de terzi, kendisine gelinliği verdiği ilk gece aynı hisler içerisinde olduğunu hatırladım.”

“O da mı yatağının altına koymuş?”

Shelly usulca başını salladı. “Öyle bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Milly teyze de onu görmezlikten gelmeye çalışmış ama yaşlı terzi gelinliği alıp eve götürmesi konusunda ısrar etmiş. O gün evine vardığında, her ne kadar kendisi ile evleneceğini bilmeseyse bile John enişte ile çoktan tanışmış bile.”

Jill, şüphe ile kaşını kaldırdı. “Sonra? Yani yatağının altına koymuş ve uyuyamamış mı?”

“Yani sanırım o da aynı şeyi yapmış.” diye itiraf etti Shelly. “Dolabına tıkıvermiş.” Shelly sanki bir cinayet suçunu itiraf ediyormuş gibi bir tavır içindeydi. “Gelinliğin yüzüne bakmasını istemediğim için en arkalara doğru astım.”

“Doğal olarak.” Jill, tebessüm etmeye gayret ettiyse de pek başarılı olamamıştı. Shelly, dışardan birinin, kendi durumunu ne denli alay edilecek bir konu olarak algıladığını görebiliyordu. Ancak kendisi bu olanların hiçbirini gülünç bulmuyordu. Özellikle de allak bulak olan kendi hayatı ve geleceği. İşler böyle giderse yakında evlenip çocuk sahibi olacaktı!

“En kötüsü bu değil.” diye ekledi Shelly. Yavaşça nefesini bıraktı. Kalbinin neden bu kadar şiddetli çarptığını merak etti.

“Dahasının olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Shelly başını salladı. O sırada garson geldi ve siparişlerini aldı. Çok geçmeden kocaman bardaklarda buzlu çay ile geri geldi. Shelly devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Ben resmen o adamın yani Mark Brady’nin kollarına düştüm.”

“Ne kadar iyi olmuş.”

“Yere düşmeme engel olması kesinlikle çok nazikçeydi.” dedi Shelly sert bir ifade ile. “Ama engel olmamasını dilerdim.”

“Shelly!”

“Ciddiyim.” diye ısrar etti Shelly. Sonra sanki onları dinleyen kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafını kontrol etti ve ekledi. “Adam bir muhasebeci.”

Jill, sahte bir dehşet ifadesi ile tepki verdi espri olsun diye. Hatta ağzını kapatıp gözlerini de kocaman açmıştı. “Hayır olmaz! Bir muhasebeci mi?”

“Düşünsene. Benim bir muhasebeci ile evlendiğimi gerçekten hayal edebiliyor musun?”

Jill bir an durdu ve cevap vermeden önce düşündü. “Hımm CPA.” diye tekrarladı kısık sesle. “Sen hâlen çarpım tablosunu ezberlemedin öyle değil mi? Rakamlarla muhatap olman gerektiğinde donup kalıyorsun. Hayır, sanırım haklısın, seni bir muhasebeci ile evli hayal edemiyorum.”

Shelly, her iki elini de kaldırıp avuç içlerini göstererek, yüzünde dramatik bir mimikle “Diyeceğim budur.” dedi.

Jill ekmeğe uzanıp kepekli bir dilim seçti. “Sadece bu adamın kollarına düştüğün için onunla evlenmen gerekmiyor.” dedi Jill gerçekçi bir ifade ile.

“Biliyorum.”

“O halde sorun ne?”

“Kendimi inandıramıyorum. Sanki küçük bir toplu iğne, dev bir mıknafasın gücü ile savaşıyor gibi.”

“Bu mantığa aykırı.”

“Biliyorum. Sadece keşke Mark’a hiçbir şey söylemeseydim.”

Jill, elindeki ekmek dilimini abartılı bir özen içerisinde tabağına bıraktı. “Ona Milly teyzenin gelinlik hikâyesini mi anlattın?”

“Tabii ki hayır.” Shelly, arkadaşının aklına böyle bir şeyin gelmesinden ötürü dehşete düşmüştü. “Ona sadece kendisi ile evlenemeyeceğimi söyledim o kadar.”

Jill’in ağzı açık kalmıştı. “Bunu söylemiş olamazsın! Gerçekten yaptın mı böyle bir şey?”

Shelly biraz çekinerek başını salladı. “Böylesine gülünç bir şeyi bana söyletmenin ne olduğunu ben de bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Sonuçta onu yeniden göreceğim değilim ama tabii eğer...”

“Eğer ne?”

Yemekleri gelmişti. Jill, sıcak ıspanak salatası üzerinde soslu, susamlı tavuk dilimleri sipariş etmişti. Shelly’nin ıs-

panak salatası üzerinde karides, yumurta dilimleri ve siyah zeytinler vardı.

“Devam et.” dedi Jill garson gittikten sonra. “Mark’ı yeniden göreceğiz değilsin, tabii eğer ne?”

“Yani bu kaçınılmaz olmazsa.”

“Yani Milly teyzenin, John enişte ile ilk karşılaşmaları, son karşılaşmaları değildi mi demek istiyorsun?” Jill kıkırdadı. “Ne şapşalım, tabii ki değildi!”

“Hayır. Milly teyze de aynı isteksizliği hissetmiş. Eniştem mükemmel bir adamdı, beni yanlış anlama. Milly teyzem için de şüphesiz mükemmel bir ești. Buna rağmen onlar gece ile gündüz kadar farklıydılar birbirlerinden. Milly teyzem üniversite mezunuydu ve John eniştem liseyi bile bitirmemişti.”

Shelly arzulu bir biçimde iç geçirdi. Bir zamanlar onların aşk hikâyesi, bir peri masalı gibiydi. Ancak Shelly artık bu hikâyeyi eskisi gibi büyüleyici bulmuyordu. “John enişte, Milly teyzenin arabasının bozulduğu gece, onu tamir etmişti. Ertesi gün Milly teyze, mahkemede bir davada müşterisini savunuyordu...”

“Dur tahmin edeyim.” diye araya girdi Jill. “John enişten, teyzenin müşterisine dava açan kişiydi.”

Shelly başı ile onayladı. “Evet ve bu sadece bir başlangıçtı. Her seferinde yeniden karşılaşıyorlardı.”

“Tanıştıktan ne kadar zaman sonra evlendiler?”

Bu Shelly’nin en korktuğu soruydu. Gözlerini kapattı ve mırıldanarak cevap verdi. “On gün.”

“On gün.” diye tekrarladı Jill kuşkulu bir bakışla.

“Biliyorum. Anlaşılan o ki ilk öpüştikleri anda bu duruma karşı koymalarının gereksiz olduğunu fark etmişlerdi.”

“Teyzen, John enişteye, gelinlik olayını anlatmış mı?”

Shelly omuz silkti. “Bilmiyorum ama sanırım hayır. En azından ilk başta değil.” Shelly henüz salatasına dokunmamıştı bile. Elindeki çatalı, en sevdiği deniz mahsulüne batırmadan

önce de epey bir bekledi. Sonra birden “Evlenmek için kimseye haber vermeden evden kaçmışlar.” dedi.

“Çocuklar?” Jill en çok bu kısmını merak ediyordu.

“Üç çocukları olmuş. Annemin kuzenleri.”

“Peki ya torunlar? Yani sence Milly teyzen, gelinliği onlardan birine vermek istemez miydi?”

“Üç erkek çocuğunun da yine erkek çocukları olmuş. Yani anlayacağın, bir kız toruna en yakın kişi ben olabilirim.

“On gün.” diye tekrarladı Jill. “Bu gerçekten önemli.”

Shelly bir karides daha aldı çatalına ve hikâyeye devam etti. “O yaşlı İskoç kadın, aileden bile önce düğünden haberdardı. John amca ile Milly teyze, balayından döndüklerinde, evlerinde terziden gelmiş bir tebrik kartı bekliyordu onları.”

Jill dirseklerini masanın üzerine koydu ve arkadaşının yüzüne baktı. “Bana Mark Brady’nin nasıl biri olduğunu tarif etsene.”

Shelly’nin yüzü asıldı. Bir an adam hakkındaki izlenimlerini kolay anlaşılır bir tanımlamaya oturtmaya çalıştı. Aslında tam olarak anlayamadığı bir biçimde ilgisini çeken bir şey vardı bu adamda. Prensip sahibi ve dikkatli olduğunu düşünüyordu ama Shelly bunu nerden bildiğini de bilmiyordu. “Uzun biri.” diye başladı cümleye.

“Ne kadar uzun?”

“Basketçiler gibi.”

“Kahverengi saçlı mı?”

Shelly başı ile onayladı. “Mavi gözleri var. Gerçek mavi. En son ne zaman o netlikte renge sahip gözleri olan bir adamla tanıştığımı hatırlamıyorum. Sanki böyle...” Shelly bir an Mark’ı düşündüğünde içinde uyanan histen yana tereddüt etti. Her ne kadar karşılaşmaları kısa sürmüş olsa da Shelly’de, tuhaf bir biçimde, bu adama kesin güven duyabileceği hissi kalmıştı. Böyle bir hissi başka herhangi bir erkekle deneyimlediğini hatırlamıyordu. Bu hissi sevmemişti, bu onu huzursuz ediyordu. Jill, kendisine Mark hakkında sorular sor-

maya başlayana dek, ona karşı herhangi bir duygu hissettiğinin farkında değildi. Utanmaktan başka tabii ki.

“Bunu neden öğrenmek istiyorsun?” diye sordu arkadaşına.

Jill, ona tanıdık ve aptalca bir ifade ile sırttı. “Çünkü eğer senin söylediğin kadar uzun boyluysa, saçları kahverengi ve gözleri de maviyse, şu an restoranın kapısından içeri girdi.

“Ne?” Shelly birden midesinin burulduğunu hissetti. “Mark burada mı? Mark Brady?”

“Bu o kadar da şaşırtıcı bir durum değil öyle değil mi? Yani aşağı yukarı otuz beş kırk dakika kadar önce karşılaştığınız bir alışveriş merkezinde...”

“O burada.” Jill doğru söylüyordu. Mark’ın öğlen yemeği için Patrick’in yerini seçmesi son derece mantıklı bir tesadüftü. Ancak ne yazık ki deli gibi atan kalbini bu konuda pek ikna edemiyor görünüyordu.

“Restoranın öteki tarafında bir masada oturuyor.” diye fısıldadı Jill.

“Beni görmedi henüz değil mi?”

“Sanmıyorum.”

Shelly belli etmemeye çabalayarak arkasına dönüp o yöne doğru baktı. Tam da aynı anda Mark bakışlarını çevirmişti. Göz göze geldiler. Shelly’nin nefesi kesildi. Elleri titremeye başladı, soğuk ter boşaldı sırtından aşağıya.

Mark kaşlarını çatarak bakışlarını çevirdi yeniden.

Shelly onu suçlayamazdı. Onu aynı restorantta gördüğüne şaşırması olmalıydı. Pek de hoş olmayan bir sürprizdi bu.

“Pekâlâ, o mu?” diye sordu Jill.

Shelly’nin sesi çıkmıyordu, başını sallayarak cevap verdi.

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Peki, ne düşünüyorsun?”

“İştahum kaçtı.” Shelly önündeki yemeği bitirebileceğinden şüpheliydi.

“Bir tavsiye verebilir miyim?” diye sordu Jill yüzünde kocaman bir sırıtışla. “Sihirli gelinlikler alanında fazla bir tecrü-

ben yok açıkçası ama yakın zamanda kocakarı ilaçları ile ilgili çok etkileyici bir kitap okudum.”

“Eminim.” O an Shelly, herhangi bir şey denemek için kendini yeterince umursamaz hissediyordu.

“Sarımsak.” dedi Jill ciddi bir ifadeyle. “Boynuna sarımsak dizili bir ip bağla. Sadece vampirleri kovmaz, sihirli gelinlikle ortaya çıkan potansiyel koca adaylarını da etkisiz hale getirir.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

SHELLY, Mark Brady’i yok saymakta ciddi anlamda zorlanıyordu. Adam restoranın diğer tarafında sert ve kendisine ulaşılması imkânsız bir ifade ile oturuyordu. Tıpkı Shelly gibi. Jill, alışveriş merkezi içinde bulunan PayRite Eczacılık’taki işine geri dönmeden önce kahve keyfi yapmak istiyordu ama Shelly, bir an önce gitmek arzusundaydı. Mekânı ne kadar çabuk terk cderse bu adamla yaşadığı tuhaf karşılaşmayı da o kadar çabuk aklından çıkartabileceğini düşünüyordu.

“Salı akşamı Morgan’ın bebeğinin hediye günü var, unutma.” dedi Jill. Shelly o sırada cüzdanına doğru uzanmıştı.

Shelly arkadaşının bebeği için düzenlenen bu partiyi tamamen unutmuştu ki mevcut ruh hali açısından bakıldığında anlaşılabilir bir durumdu bu. Üniversitedeki arkadaşlarının çoğu evlenmişlerdi ve büyük bir kısmı da sırayla bebek sahibi oluyorlardı. O an konuyu unuttuğunu itiraf etmek yerine “Beraber gitmek ister misin Salı günü?” diye sordu.

“Elbette.” dedi Jill. “Yalnız işten direkt gitmek zorundayım, sana uğrarım beraber gideriz.”

“Bana uyar.” Shelly bir an sarışın ve kafası dağınık dolaşan sınıf arkadaşını, bir eş ve anne olarak hayal etti. Bir zamanlar yurttta herkesi beyaz dizi hikâyelerine alıştırın Morgan’ın ta kendisiydi. Kimse ne olduğunu anlamadan, bütün kızlar kısa sürede roman kahramanlarının ve yaşamlarının müptelası olmuşlardı. Yemekten daha önemli bir konu haline gelmişti, örneğin Jessie’nin aradığı aşkı bulup bulamayacağı konusu. Shelly’nin hatırladığı kadarı ile bulamamıştı.

Ama tabii Jessie’nin bir Milly teyzesi yoktu. Bir an bu beklenmedik düşünce zihninde parlayıvermişti.

Shelly, kendinden rahatsız oldu ve hızla hesaptan payına düşen miktarı, bahşişle birlikte masanın üzerine bıraktı. “Salı günü görüşürüz o halde.”

“Tamam. Shelly lütfen böyle çok üzgün durma. Hiçbir sihirli gelinlik, sen izin vermediğin sürece yaşamımı alt üst edemez.”

Bunu söylemek Jill için kolaydı, sonuçta bu ne onun yaşamıydı ne de onun muhteşem teyzesinin gelinliğiydi. Yine de tavsiyesinde haklıydı. Nihayetinde Milly teyze, Shelly’nin uzun boylu ve mavi gözlü bir adamla evlendiğine dair fantastik bir rüya görmüştü. Bu hiç de gerçek olmak zorunda değildi, özellikle de Shelly bu denli kararlıyken.

“Kesinlikle haklısın.” dedi Shelly tatlı bir dille. “Bunu sürekli söylüyorum ama... Yani sanırım hatırlatılma gereksinimi duyuyorum. Teşekkür ederim.”

Shelly, restorandan çıktıktan sonra alışveriş merkezindeki rengârenk vitrinlere hiç bakmadan yoluna devam etti. Jill’in de vurguladığı gibi Milly teyze son derece iyi niyetliydi ancak mektup da gelinlik de bu kadar ciddiye alınmamalıydı. Shelly hayatından memnundu ve şu an ihtiyacı olan son şey bir erkekti. Özellikle de Mark Brady gibi fazla ciddi ve gelenekçi bir erkek.

Shelly ne tür bir adama âşık olacağını gayet iyi biliyordu. Bir defa zeki ve sıcakkanlı biri olmalıydı, hayata dair coşku

duymalı ve en az kendisi kadar tutkulu biri olmalıydı. Tabii Shelly'nin yaptığı işi takdir etmeli ve bununla gurur duymalıydı. Shelly gibi özgür ruhlu bir adam olmalıydı bu. Kesinlikle gelenekçi bir tip değil. Ayrıca Shelly girişken yapıdaki erkeklerden çok hoşlanırdı. İlk adımı atmasından keyif alırdı. Organizasyonel işlerde kendisinden biraz daha fazla yetenek sahibi olması hoşuna giderdi ama illa da gerekli değildi tabii.

Aklında evliliğe dair bu tarz kendisi için öne çıkan ayrıntılarla yürürken birden mücevher dükkânının vitrini önünde buldu kendini. Çeşit çeşit alyanslar dikkatini çekmişti. Aralarından kendi zevkine göre olanı seçmeye çalışırken hepsinden ayrı bir köşede duran bir yüzük dikkatini çekti. Üzerinde üç küçük sıra elmas, iki yanından ince bir altın şerit ile desteklenmişti. Yüzük sadeliği ve zarif güzelliği ile dikkat çekiyordu. Shelly'nin zihni, mutlu gelin ve uzun boylu damat etrafında dolanan tuhaf hayaller ile dalgalanırken uzun uzun vitrine baktı. Uzun boylu damat. Shelly'nin düşünceleri bir an âdeta patinaj yaparak durdu.

Başına nasıl bir şey gelmişti böyle? Hiçbir şey bilmiyordu ama bu her ne ise gerçekten de sevmemişti. Bir an etrafına bakındı, herhangi birilerinin kendisini izlemekte olmasından korkmuştu. Açıkçası o an aklından tek bir kişi geçmişti. Shelly'i bir mücevher dükkânının vitrini önünde, fahiş fiyatlarıdaki alyansları incelerken görmemesi gerekecek en bariz kişi. Mark Brady!

Birden telaş içinde hızlıca alışveriş merkezinin çıkış kapısına doğru yöneldi. Ayakları, zihninin hızına yetişmekte zorlanıyordu. Ne kadar hızlı yürüse de Mark'ın oralarda durup kendisini izlemiş olma fikrinin yarattığı ürpertiden kurtulamıyordu. İkinci kez kendi etrafında dönüp her yöne bakarken, birden kendisini küçümseyen ifadelerle konuşan Mark Brady'i arkasında göreceğine o kadar emindi ki!

Mark orada değildi.

Shelly, evine yaklaşırken rahatlamıştı. Arabasını park etti, ardından lobide durup gelen postalarını aldı. Küçük posta kutu-

sunu açar açmaz, Bayan Livingston, kapı aralığından başını uzatmıştı bile.

“İyi günler Shelly.” Yaşlı kadın cıvıldıyordu. Aynı zamanda beklenti dolu bir ifade ile bakıyordu.

Bayan L’nin, şu Shelly’e gelen kutunun içeriğine dair bir şeyler duymak için beklediğini birkaç saniye sonra fark etmişti Shelly.

“Ne kadar güzel bir gün.” dedi Shelly, bir yandan da elindeki mektuplara göz atarken. İki fatura, bir el ilanı ve bir de Gelir İdaresi’nden gelen bir evrak. Bu aralar şansının gidişatına bakılacak olursa, muhtemelen bir ihbarnameydi. Şöyle bir göz atınca akla ilk gelen buydu. Gözlerini kapattı ve içinden âdeta inledi.

“Gerçekten de güzel bir gün.” Bayan Livingston’ın neşeli sesi yankılandı binada.

Shelly kendi kendine söylenerek, ihbarname kâğıdını zarfının içine tıktırdı. Başını kaldırdığında, yaşlı kadının koridora kadar geldiğini fark etti. Üzerinde her zamanki gibi parlak renkli bir giysi vardı. Bu seferki turkuaz ve mor karışımıydı.

“Sanırım kutuyu merak ediyorsunuz.” dedi Shelly durumu kabullenmiş bir biçimde. Gelen postalarını çantasına koydu. “Milly teyzemden gelen bir hediye.”

“Geçmişe ait bir şey olmalı zannediyorum?” diye sordu Bayan Livingston.

“Neden ki? Yani evet öyle ama siz nerden biliyorsunuz?”

“Senin yerinde olsaydım, içinde her ne ise çok ama çok ciddiye alırdım.” Bayan Livingston ciddi bir ifade ile sözlerine devam etti. “Wizard, kedim, kutunun yanından hiç ayrılmadı. İstedikini düşünebilirsin ama kedimin altıncı hissi çok güçlüdür.”

“Bir elbise vardı kutunun içinde Bayan L.” diye açıkladı Shell, sahte gülümsemesinin ardına saklanarak. “Bir elbisenin nesini çok ciddiye almalıyım ki?”

Bayan Livingston kendi dairesinin kapısını açtı ve kocaman siyah-beyaz kedisini kucağına aldı. Yeniden Shelly'nin yanına döndüğünde bakışları kısılmış ve gizemli bir ifadeye bürünmüştü. "Bunu bilemem ancak sana tek söyleyebileceğim Wizard'ın, kutunun etrafında dolanırken ürktüğüydü. Kutunun içinde bir sihir olabileceğine ihtimal vermezsin değil mi?"

Shelly, bunu hiçbir şekilde anlamadığı halde durumu idare eden bir cevap verdi. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, kendi dairesine doğru koştu. İçeri girdi, kapıyı kapattı ve nefes nefese sırtını kapıya yasladı. Bayan Livingston'ın kedisi bile, Milly teyzenin gelinliğinde tuhaf bir şeylerin olduğunu biliyordu.

Salı günü öğleden sonra Jill geldiğinde, Shelly hazırlanmış onu bekliyordu. Elinde bebek için hediye paketi vardı. Bir an önce dışarı çıkıp sosyalleşmeye hevesliydi. Son günlerde Milly teyzeden yeni haberleri almış olan annesinden gelecek yeni bir telefondan bir an önce kaçmak istiyordu. Faith Hansen artık, kızının yaşamındaki romantik gelişmeler hakkında bilgi almak için her gün arıyordu.

"Pekâlâ." dedi Jill eve girer girmez. "Bana gösterecek misin?"

"Neyi gösterecek miyim sana?"

Jill, arkadaşına öyle bir bakış attı ki arkadaşının zekâsını sorgular gibiydi. "Gelinliği tabii ki!"

Son birkaç saattir Shelly, gelinlik konusunu aklından çıkartmayı başarmıştı. "Hayır." dedi şiddetli bir tepki ile. "Bu konuya dair her şeyi unutmak istiyorum."

"Son günlerde uzun boylu, mavi gözlü yeni bir adamla tanıştın mı?" diye sormadan edemedi Jill.

"Hayır." dedi Shelly. Saatine baktı, henüz erkendi ama yine de bir an önce evden çıkmak istedi. "Gidelim mi?"

“Daha çok zamanımız var.” diyerek karşı çıktı Jill ve Shelly’nin yatak odasına doğru ilerledi. “Hadi ama gelinliğe bakmak, beni üzmeyecek.”

“Pekâlâ.” dedi Shelly. Durumu istemeye istemeye kabullenmişti. Öne geçti ve dolabının kapağını açarak arka tarafına uzandı.

Sonra da dantel işlemeli saten gelinliği çıkartıp Jill’e gösterdi. Shelly, gelinliği aldığı gün, zar zor bakmıştı ona ve şimdi aslında ne denli nefes kesici bir güzelliğinin olduğunu fark ediyordu.

Jill, gelinliğe bakarken gözlerinin içinde hayranlıkla birlikte dev bir gülümseme belirmişti. “Oh Shelly, bu muhteşem...” Jill, nazikçe Elizabeth dönemine ait usuldeki kollarına dokundu ve parmaklarını, manşetleri süsleyen o narin inciler üzerinde gezdirdi. Yüksek boyun çizgisinde de özel bir biçimde dizayn edilmiş inciler vardı ve boynu saran bir tasma görüntüsündeydi.

“Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum aslında.” dedi Jill. “Yine de bu denli güzel bir şeyle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim.”

Shelly tek kelime etmeden başını salladı. Gerçekten de bu gelinlik, kendisinin de fark ettiğinin ötesinde zarifti. Birden kalbinde beklenmedik bir duygunun yükseldiğini hissetti. Korku ile beraber, bu gelinliği aşkla diken o İskoç kadını hatırlamasıyla gözlerinden yaş geldi. Her bir inci, elleri ile dikilmişti. Milly teyzesini düşündü, o da bu gelinliği giydiğinde heybetli ve uzun görünmüştü. Sonra John eniştesini hatırladı, nasıl da kararlı bir adamdı. Onun, uzun endamı ile Milly teyzesinin yanında nasıl da gururla durduğunu canlandırdı gözlerinin önünde. Shelly, bu çiftin birbirlerinden tamamen farklı olduklarını düşünür buna rağmen birbirlerini çok fazla sevdiklerini bilirdi.

Bir an Jill de Shelly de sessizliğe bürünmüşlerdi. “Denedin mi?” diyerek sessizliği bozan Jill oldu.

Shelly sert bir biçimde, olumsuz anlamda başını salladı. Ne kadar duygusallaştığını, arkadaşının fark etmesini istemiyordu. “Tanrım, hayır tabii ki. Ama sen eğer istiyorsan deneyebilirsin.”

“Senin yerinde olsaydım bunu giymeye karşı koyamazdım.” diye mırıldandı Jill. Bariz bir biçimde gelinlikten o da çok etkilmişti. “Bunu görmek bile tek başına bende gelin olmak arzusu uyandırıyor.”

“Ralph her zaman orada.” diye sataştı Shelly arkadaşına. Jill, bir bilgisayar programcısı olan Ralph ile birkaç aydır flört ediyordu. Ancak dürtüstçe itiraf edecek olursa Shelly, arkadaşının Ralph’ta ne bulduğunu pek anlayamıyordu.

Jill, ona sinirli ve tedirgin bir bakış attı. “Gelinlik senin için, benim için değil.”

“Ama ben istemiyorum.” diye ısrar etti Shelly ki aslında gerçekten ne istediğinden de tam olarak emin değildi. Özellikle de gelinliği gerçek anlamda inceleyip de kendisine Milly teyze ile John eniştenin aşklarını hatırlamak konusunda izin verdiği andan beri.

“Gerçekten senin için önemli değil mi?” diye sordu Jill bir yandan ayakkabılarını çıkartırken. “Yani denememi istemezsen bunu anlayabilirim.”

“Hayır, dilediğin gibi deneyebilirsin.” Shelly umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. “Bildiğim kadarı ile kötü şans demek. Bir de ayın 13’ünde ve Cuma günü geldi. Ertesi gün, alışveriş merkezindeki yürüyen merdivindeki o küçük kazayı geçirdim. Şimdi de Gelir İdaresi tarafından denetleniyorum.”

Jill onu dinlemiyordu bile. “Bana olacağından şüpheliyim.” dedi gelinliği askıdan özenle çıkartırken. “Senden kısayım ben ve üst tarafım da daha geniş.”

“Bu gelinlik aslında belki de senin için.” dedi Shelly birden. Muhtemelen Milly teyzenin kafası karışmıştı, rüyasında gördüğü Shelly değil Jill’di. Nihayetinde Milly teyzenin gözleri eski si kadar iyi görmüyor olabilirdi...

“Annenin haberi var mı?” diye sordu Jill, bir yandan da gelinliği giymeye başlamıştı. Ayaklarından yukarı doğru çekti ve kalçasına kadar getirdi. Sonra da Shelly’e sırtını dönerek arkasındaki düğmeleri iliklemesini istedi.

“Bu da başka bir mesele.” dedi Shelly isyan edercesine. “Gelinlik bana ulaştığından beri annem her gün arıyor ve hâlen özel biri ile tanışıp tanışmadığımı öğrenmeye çalışıyor.

“Ona ne anlattın?” diye sordu Jill, omuz hizasından geriye doğru arkadaşına bakarken.

“Anlatacak ne var ki?” diye sordu Shelly hıçın bir ifade ile.

“Yani mesela Mark’tan söz etmiş olabilirsin ona.”

“Mark mı?” Shelly hafifçe omuz silkti. “Aklıma bile gelmedi o kaç gündür.” Bu söylediği tam olarak doğru değildi. Genç kadın onu düşünmemek için çaba harcıyordu aslında. Sonuçta Mark, ona ilgi duymuş olsaydı bile ki böyle bir şeyin söz konusu olmadığını çok net ortaya koymuştu, Shelly bu derece uygunsuz iki insanı bir arada hayal edemiyordu. “Onu geçen cumartesi den beri hiç görmedim ve bir daha göreceğimi hiç sanmıyorum.”

“Eminsin yani bundan?”

“Evet.”

“Pekâlâ, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Jill parmak uçları üzerinde kendi etrafında dönerken. “Saçlarım karmakarışık, makyaj diye bir şey kalmamış suratımda ama...”

Shelly arkadaşına baktı ve duyulur bir sesle derin nefes alıp verdi. Jill’i daha önce hiç bu kadar güzel görmemişti. Sanki bu gelinlik onun için dikilmişti. “Gerçekten de büyüleyici görünüyorsun! Rüya gibi oturuverdi üzerine.”

“Sanki bir rüya görüyormuşum gibi hissediyorum.” diye itiraz etti Jill usulca. “Şimdi,” diyerek etrafında döndü. “Lütfen ben bir koca ve çocuk özlemi duymaya başlamadan soyunmama yardım et.”

“Beyaz tahtalardan çiti olan evi de unutma.” diye ekledi Shelly gelinliğin düğmelerini açarken.

Jill gelinliğin içinde çıktı. “Sıra senin.” dedi gelinliği özenle yatağın üzerine bırakırken. “Eğer benim üzerime olduysa sana olmayacaktır muhtemelen. Bu durumda da gelinliği Milly teyzene geri göndermek için yeterince geçerli bir özürün var demektir.”

“Ben... Bilmiyorum.” Shelly hafifçe dudaklarını ısırды. Bu gelinliği saklamak için tarifsiz bir arzu duyan bir yanı vardı. Ancak bir diğer yanı da hızlı posta ile Milly teyzeye göndermek istiyordu. Bir an tereddüt ettiyse de soyunmaya başlamıştı bile. Bir an bu gelinliği giymek için ruhunda hissettiği ani isteği açıklayamıyor ve giderek aşikâr bir hal alan duygularının anlamını kavrayamıyordu.

Gelinlik, genç kadının kalçalarından kolayca yukarı çıktı. Arkasını döndü ve Jill’in sırt kısmındaki düğmeleri iliklemesini bekledi. Ardından etek boyunun kısa olması beklentisi ile aynaya baktı. Jill’e tam olmuştu boyu.

“Shell,” diye mırıldandı Jill ve birden eli ile ağzını kapattı şaşkınlık içerisinde. “Aman Tanrım... Çok güzel görünüyorsunuz... Gerçekten çok güzel...”

Shelly, az önce arkadaşı aynı gelinliği giydiğinde ne hissetti ise aynı hissi yakalamıştı o an. “Yanlış olan bir şeyler var.” dedi sesini çıkartabilmeyi başardığında. “Bir şey fena halde yanlış.”

“Hayır.” diye tepki verdi Jill. “Son derece doğru. Gelinlik tam senin üzerine göre dikilmiş.”

“O halde bana cevap ver.” diye fısıldadı Shelly. “Nasıl oluyor da aynı gelinlik, birbirinden tamamen farklı beden ölçülerindeki iki kadının da aynı şekilde tam üzerine oturuyor?”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

SHELLY, Gelir İdaresi binasının kapısını açarken zorlanmıştı çünkü kollarında içi faturalar ve denetleme için gerekli kayıtlarla dolu kocaman, ağzına kadar dolu bir kutu taşıyordu.

Kutuyu dizinin üzerine koyup duvardan destek alarak tek elinin serbest kalmasını sağladı ve nihayet kapıyı açabilecekti. Hayatında ilk kez vergi iadelerini son teslim tarihinden önce tamamlamıştı, hem de tek başına. Söylenmeye başladı, bir yandan da dudaklarını ısıırıyordu. Rahatsızlıktan ziyade endişe hissi içindeydi.

Tam açmak üzere kapı kolunu kavramıştı ki içerden kapının açılması ile Shelly sendeleyip odanın içine öyle bir savruldu ki neredeyse köşede duran masaya çarpacaktı. Tek ayağı üzerinde ani bir dönüş yaptığı anda yeni bir külotlu çoraba ihtiyaç duycasını anlamıştı. Samimi bir iç çekişle beraber elindeki kayıtların bulunduğu kutuyu yere bıraktı ve en yakındaki sandalyenin üzerine çöktüverdi. Eteğinin boyunun, dizlerine kadar ulaşması için aşağıya çekmeye çalıştı. Bütün bunlardan sonra da nihayet etrafına bakmak aklına gelmişti. Koca resepsiyon alanında kendisinden başka bir kişi daha vardı.

Shelly'nin kalbi bir pike yaparak âdeta mide çukuruna konuverdi. Ona kapıyı açan adam, yani bekleme odasındaki diğer adam Mark Brady'nin ta kendisiydi! Hayatının geri kalın boyunca yok saymayı umut ettiği adam! İstemsiz bir biçimde nefesi kesilivermişti bir an.

Shelly'den yana bakıp da onun kim olduğunu gördüğü sırada elindeki magazinın kıvrılmış sayfaları arasında gezinmekteydi. Otomatik olarak yüzündeki gülümseme düşüverdi. Hatta bir an için böyle karşılaşmayı Shelly'nin planlamış olma ihtimalinden şüphe etti ve bakışları kısıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Shelly talepkâr bir ifadeyle.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Seni takip falan etmedim, eğer ima etmeye çalıştığın şey bu ise!"

"Dinle Bayan... Hansen, gerçekten de daha az önemseyemezdim." Bunu söylemesi ile birlikte sanki milyon dolarlık bir kontratın detaylarını okuyormuşçasına elindeki magazine döndü.

"Herkesin duyabileceği bir mesafede benimle evlenmeyeceğini telaffuz eden sendin. Sanki sana böyle bir şeyi teklif etmişim gibi! Hatta sanki seni tanıyormuşum gibi!"

Shelly kalbinin boynunda attığını hissediyordu ki o an aklına gelen ilk özürü öne sürdü. "Ben... Kendimden geçmiştim o an."

"Çok belliydi." diye söylendi Mark elindeki magazinın ardından.

Birkaç dakika süren gergin sessizliğin ardından Shelly, oturduğu iskemlede rahatsız bir biçimde doğruldu. Sık aralıklarla saatine bakmaya başladı. Uzun bir zamandan beri hayatında ilk kez bir randevuya saatinden erken gelmişti. Eğer dakiklik böyle bir şeyse geç kalmaya razıydı.

“Pekâlâ, özür dilerim.” diye söze başladı Shelly, sessizliğe tahammülü kalmamıştı. “Tamamen saçma bir durum olduğunun farkındayım ve... Biraz da patavatsızca...”

“Patavatsızca.” diye tekrarlarlarken elindeki magazini kapatıp masanın üzerine bıraktı Mark. “Tekrar söylüyorum. Sizi tanıyıyorum bile!”

“Farkındayım.”

Mark derin bir nefes alıp verdi. O sırada geniş ve kaslı göğsü dikkatini çekmişti genç kadının. İlk karşılaşmalarındaki gibi titiz bir biçimde giyinmişti Mark. Koyu renk takım elbisesi ve ipek kravatı son derece geleneksel bir modeldi. Bu onun doğal yakışıklılığına sofistike bir dokunuş katıyordu.

“Bu konuda suçlanması gereken bir kişi varsa o da Milly teyzedir.” dedi birden Shelly.

“Milly teyze mi?” Mark duyduğundan emin olmak istercesine tekrar etmişti. Sonra da dikkatli bir biçimde Shelly’e baktı.

Madem bu kadarını söylemişti artık hikâyenin devamını da getirmek durumundaydı.

“Aslında gelinlikten ziyade Milly teyze ile ilgili bu konu, gerçi şu an ikisini birbirinden ayırmam pek mümkün değil zihnimde. Bu tarz şeylerle pek ilgilendiğim söylenemez ama şu aptal gelinlikten sonra, giderek gerçekten de doğaüstü bir takım olayların varlığından şüphe duymaya başladım bile.”

“Doğaüstü mü?”

“Sihir de diyebiliriz istersen.”

“Sihirli bir gelinlik öyle mi?” Mark bir an umutsuzca, Gelir İdaresi’nin içerideki ofisine açılan kapıya doğru baktı. Sanki her an çağrılabilirmiş endişesini taşıyor gibiydi.

“Bu inanılır gibi değil ama gelinlik hem bana hem de Jill’e oldu ki bu gerçekte mümkün değil. Jill’i gördün, hanı Cumartesi günü öğlen yemeğinde birlikte olduğum arkadaşım. Evet, koca restoranın ta öbür ucundaydık ama eminim onun benden

ne kadar kısa olduğunu fark etmişsindir. Beden ölçülerimiz tamamen farklı.

Mark aceleyle magazine uzandı yeniden, sanki Shelly daha fazla bir şey söylemeden bir an önce onu sustarmak ister gibiydi.

“Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım. İnan ki ben de en az senin kadar bu durumdan hoşnutsuzum ancak dürtüstçesi, sanırım Milly teyzenin mektubunda söz ettiği kişi sendin.” Shelly bunu ona söylemesi gerektiğini düşünmüştü.

Mark yeniden genç kadına bakarken mavi gözlerinde şüphe vardı. “Milly teyzen mektubunda benden mi söz etti?”

“İsmen değil, ancak gözünün önüne gelen görüntüde ben bir gelinliğin içindeymişim ve yanımda oldukça uzun boylu bir adam varmış. Ayrıca mavi gözlerden de söz etti. Sen de uzun boylusun ve gözlerin de mavi. Dahası efsaneye göre gelinlik elime geçtiği andan itibaren yeni tanışacağım ilk erkekle evlenmem söz konusu.”

“Ben de tam olarak o kişiyim?”

“Evet.” dedi Shelly âdeta çılgılık atarcasına. “Şimdi neden karşılaştığımızda bu kadar gergindim anlayabiliyor musun?”

“Tam olarak değil.” diye cevap verdi Mark bir an durup düşündükten sonra.

Shelly gözlerini devirdi. Bir adam nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyordu ki? “Sen uzun boylusun öyle değil mi? Ayrıca gözlerin de mavi öyle değil mi?”

Mark, elindeki magazinın sayfalarını çevirerek, Shelly’e bakmadan konuşmaya başladı: “Açıkçası ne mektupta yazanlar beni ilgilendiriyor ne de sürekli sözünü ettiğin gelinlik ile bir alakam var.”

“Tabii seni ilgilendirmez.” dedi Shelly kızgın bir tonlama ile. “Neden ilgilendirsin ki? Hepsi sana saçma geliyordur. Ben de aşırı tepki verdiğimin farkındayım ama özel eşyalar karşısında duygusallaşma eğilimim var. Bu senin işine yarayacaksa

bilmeni isterim ki şu an hayatımın olduğu halinden memnunum ben. Şu an hiç kimse ile evlenmek istemiyorum.” Shelly sözlerini bitirdiğinde derin bir nefes aldı ve bir magazin eline alıp boş bakışlarla sayfaları arasında gezinmeye başladı. O an Mark’ı yok saymak için yapabileceği en iyi şey buydu.

Sessizlik geri dönmüştü. Sessizlik her zaman Shelly’i rahatsız etmişti. Nedense o an, ortamı sesle doldurmaktan tamamen kendisi sorumluymuş gibi hissediyordu. “Eğer bir şey için minnet duymak istersen, yıldızlarına teşekkür edebilirsin çünkü bu konudan anneme bahsetmedim.”

“Annen,” diye tekrarladı Mark bir an için Shelly’e bakarak. “Bu gelinliği, Milly teyzenin sana yolladığını biliyor mu?”

“Doğal olarak biliyor.” diye cevapladı Shelly elindeki magazini kapatırken. “Konuyu duyduğundan beri her gün beni arıyor çünkü o özel kişi ile her an tanışacağımı düşünüyor.”

“Ve sen benden ona söz etmedin?”

“Nasıl söz edebilirdim ki? Bunu yaptığım anda harekete geç, organizasyon işi yapanlarla hemen temas kurar.”

“Anlıyorum.” Mark, durumu giderek eğlenceli bulmaya başlamıştı ve bu algısı dudak kenarlarındaki mimiklerden anlaşıyordu. “O da gelinliğin gücüne inanıyor yani?”

“Maalesef öyle. Bu evlilik meselesinde annemin tam olarak nerede durduğunu iyi anlamalısın.” diye devam etti Shelly gözüpek bir edayla.

“Bunu istediğimden emin değilim.” diye mırıldandı Mark.

Shelly onun bu yorumunu hiç kale almadı bile. “Yirmi sekiz yaşındayken, ki rastlantı bu ya şu an ben de aynı yaştayım, annem sekiz yıllık evliymiş ve üç de çocuğu varmış. Bu nedenle hayatımın en güzel yıllarının elimden kayıp gitmesine izin verdiğimi düşünüyor. Bundan farklı bir biçimde düşünmesini sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“O halde kendisine benden söz etmediğin için sana gönül borcum var.”

Shelly yumuşamıştı. Başı ile onaylarken bir yandan da saatine baktı. Toplantısı on dakika sonraydı ve gergindi çünkü ilk defa kendi vergi işlerini yapıyordu. Bir sorun çıkabileceğini tahmin ediyordu.

“Denetleme için buradasın sanırım?” diye sordu Mark. Shelly yeniden başı ile onayladı. Vergi iadelerine göz gezdirdiyordu ve o gece muhtemelen ne hata yaptığını bile anlayamadan kendini hapiste bulacağını düşünüyordu.

“Rahatla.”

“Nasıl yapabilirim ki bunu?”

“Devletten bilinçli olarak sakladığın bir şey var mı? Gelirinle ilgili yalan söyledin mi ya da hiç harcamadığın giderlere dair bir beyanda bulundun mu?”

“Oh, hayır!”

“O halde endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Öyle mi?” Shelly onun kendine güvenen rahat tavrına baktı. Günlerdir çaresizlik içinde, bu toplantı için endişe edip duruyordu. Kâbuslar görmesine neden olan şey gelinlik değildi, bu denetleme işiydi.

“Onlar sormadıkları sürece kendiliğinden ekstra bir bilgi verme.”

“Tamam.”

“Kendi vergi iadelerini hazırladın mı?”

“Evet. O çok karmaşık değildi ama Jill yapamayacağıma dair bahse girmişti. Ben de yaptım. Şubat ayında. Gördüğün gibi genelde rakamları yüzüme gözüme bulaştırırım. Bu değişimi yaşamayı kabul ettim ve...” O an Shelly gevezelik ettiğini fark etti ki bu kendini gergin hissettiği zamanlarda yaptığı bir şeydi. Kendini biraz sessiz ve sakin olmaya zorlarken elindeki vergi iadelerini yüzüncü kez kontrol etti. Hâlen neyi yanlış yapmış olabileceğini düşünüyordu.

“Senin için kontrol etmemi ister misin?”

Shelly, onun bu cömertliği karşısında şaşırılmıştı. “Senin için sorun olmayacaksa memnun olurum. Sen denetimden geçtin mi?”

Mark gülümsedi ve başını salladı. “Bir müvekkilim yapıyor.”

“Oh.”

Mark odanın karşısına geçip Shelly’nin yanına oturdu. Shelly elindeki vergi iadelerini ona uzattı. Mark, hızla inceledi ve birkaç soru sordu.

“Her şeyim burada.” dedi Shelly yanında getirdiği kutuyu göstererek. “Saklamam gereken şeyler konusunda gerçekten son derece özenliyimdir.”

Mark eğilip kutunun içine baktı. “Bunların hepsi bir sene içinde kullandığın evraklar mı?”

“Hayır.” dedi Shelly biraz sıkılgan bir tavırla. “Son altı yılı içeren her şeyi getirdim. Yani o esnada lazım olan önemli şeyleri.”

“Bu gerçekten de gerekli değildi.”

“Sonradan pişmanlık duymaktansa kendimi güvende hissetmeyi tercih ederim.” dedi Shelly hafif bir sırıtışla beraber. Mark, onun vergi iadelerini dikkatle incelerken Shelly onu izledi. Bu kadar yakın mesafedeyken Shelly onun gözlerinin düştüğünden de daha mavi olduğunu fark etti. Tıpkı parlak bir Temmuz öğleden sonrasında gökyüzünün aldığı renk gibi bir mavi diye hayal etti. Birden göğsünün sıkıştığını hissetti ve ne kadar engel olmaya çalışsa da ona bakmaya devam etmekten kendini alıkoyamadı.

Mark incelediği vergi iadelerini geri uzattı. “Her şey yolunda görünüyor. Herhangi bir sorun yaşayacağınızı düşünmüyorum.”

Shelly bunu duyduğu anda nasıl da rahatlamıştı. Özellikle de Mark’tan duyunca. Mark gülümsedi ve o an genç kadın aynı sıcaklıkla karşılık verdi. Birden o heyecan duygusu yön değiştirip genç kadının midesine yöneldi. O an Shelly gözlerinin sor-

gularcasına kocaman açıldığının farkındaydı ve her ne kadar başka yöne bakmak için çabalasa da bunu başaramadı.

Şaşkınlıkla karışık bir nezaket ifadesi dolandı Mark'ın yüz hatlarında. Sanki Shelly'i ilk defa gerçekten görüyormuş gibiydi. Mark gördüğü şeyi sevmiştir ve Shelly bunu, onun gözlerinden okuyabiliyordu. Mark'ın bakışları ağır ağır Shelly'nin yüz hatları üzerinde dolanırken, genç kadın nabızı yeniden hızlanmıştı. O an Milly teyzeden aldığı mektup uçuşuverdi gözlerinin önünde. Bu kez bunu yok saymak yerine "Gerçekten bu olabilir mi?" diye düşündü.

Göz temasını ilk kesen Mark'tı. Aniden ayağa kalktı ve hızla önce oturduğu yere geri döndü. "Fazla endişe etmene gerek olmadığını düşünüyorum."

"Evet, az önce söyledin."

"Hayır, ben Milly teyzecinin gelinliği konusundan söz ediyorum."

"Bu konuda endişe etmeme gerek yok mu?" Shelly tam olarak anlayabildiğinden emin değildi.

"Yani en azından benimle alakalı olarak gerek yok."

"Tam olarak anlayamadım..." Mark, az önce göz göze geldiklerinde, Shelly'nin kalbinin çıkarttığı patırtının yarısının bile farkına vardıysa bu kadar rahat olması mümkün değildi.

"Ben nişanlıyım."

"Nişanlı mı?" Shelly o an midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. İlk tepkisi öfke ile karşılık vermek oldu: "Bunu daha önce söyleyemez miydin?"

"Henüz resmi değil. Janice daha pırlantasını seçmedi. Planlarımızı onun ailesi ile de paylaşmadık henüz."

Shelly'nin kızgınlığı, giderek artan bir rahatlama hissi ile yer değiştirerek yok olmuştu. "Nişanlı" diye tekrar etti Shelly, evliliğe dair herhangi bir ilgi duymadığını kendisine hatırlatarak. Bu da sihirli gelinlik diye bir şeyin olmadığını ispat ediyordu. Eğer Mark'ın bahsettiği gibi, kendisinin, Janice ile bir ilişkisi var ise Shelly ile evlilik söz konusu olamazdı zaten. Bu

kadar basitti olay. Genç kadın ayağa kalktı ve odanın içinde dolanmaya başladı.

“İyi misin?” diye sordu Mark. “Solgun görünüyorsun.”

Shelly başı ile onayladı ve elini çenesine koydu. Birden sıcaklık hissetti kendi yüzünde. “Çok rahatladım.” diye fısıldadı kısık sesle. “Gerçekten de ne kadar rahatlamış olabileceğime dair hiçbir fikrin yok. Sen nişanlısın... Aman Tanrım, sanki yeni bir kira kontratı yapmış gibiyim.”

“Söylediğim gibi,” dedi Mark yüzü asık bir biçimde. “Henüz yasal değil.”

“Bu önemli değil. Bir başkasına bağlısın ve bu da esas konu zaten. Yine de...” Shelly gülümsedi. “Daha önce söyleyebilirdin ve tüm bu yaşadığım endişeye engel olabilirdin.”

“O gün alışveriş merkezinde sormuştun ama ben daha ziyade hayatımın kişisel detaylarının ortaya dökülmesine engel olmak konusu ile ilgileniyordum.”

“Bu duruma mahal verdiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Mark onu hızla rahatlatmıştı.

Shelly sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne attı, rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Hatta önünde duran magazinlere uzanıp sayfalar arasında dolanmaya başladı. Ne okuduğunun farkında bile değildi aslında.

Çok geçmeden görevli kapıyı açtı ve Shelly’nini ismini söyledi. Shelly yerinden kalktı, yanında getirdiği kutuyu aldı. Birkaç adım attıktan sonra durup Mark’a baktı. “Janice ve sana mutluluklar dilerim.” dedi resmi bir ifade ile.

“Teşekkür ederim.” diye cevap verdi Mark ve gülümsedi. “Aynısı senin ve gelinliğin, sana evlenmek üzere getireceği kişi için de geçerli olsun.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

SHELLY mutlu olmalıydı. Ertesi sabahın erken saatlerinde kendisine bunu tekrarlıyordu. Sadece bu denetleme işinden sağ salim kurtulduğu için değil, aynı zamanda Mark'ın nişanlı olduğunu öğrenmesi de çok önemliydi.

Evet, şimdi sokaklarda dans etmeli, sokak aralarında şarkılar söylemeliydi. Ancak bunun yerine, Mark ile son karşılaşmalarından bu yana tuhaf bir melankoli ile baş etmeye çalışıyordu. Her zamanki canlılığını, keyif alma hissini yitirmiş gibiydi sanki.

Günlerden cumartesiydi ve ilk defa yetiştirmesi gereken bir iş, randevu ya da üzerinde baskı yaratan işler yoktu. Yeni hazırladığı okyanus fırtınası serisi videosunun ruhunda yarattığı canlılık ve teselli hissini hatırlayarak o ana dair var olan tüm duyguları yeniden deneyimlemeye çalıştı. Washington sahil şeridindeki tatil kasabası olan Long Beach'e doğru yöneldi. Gökyüzü berraktı ve neredeyse hiç bulut yoktu. Güneş parlıyordu ve memnun edici bir sıcaklık yayıyordu. Harika bir bahar günüydü. Serbest yola çıktığı andan itibaren kilometreler hızla geride kalmaya başlamıştı bile. İki saat sonra Shelly, kumsalda

oturmuş saçları arasında dolanan meltem esintisini hissediyordu.

Bir süre etrafta dolanarak manzaranın ve martı seslerinin, Pasifik Okyanusu'ndan üzerine sıçrayan tuzlu suyun ve rüzgârın ve denizin kokusunun tadını çıkarttı. En son hazırladığı kumsal video kaydından çok memnundu, hatta bunun üzerinden seri çalışmaları planları vardı. Farklı mevsimlerde ve farklı ruh hallerinde okyanusu anlatacaktı. Bu hem farklı hem de çok özel bir çalışma olacaktı.

Tenis ayakkabılarının ucuyla kumu iteleyerek adımlarla kumsal boyunca yürüdü. Elleri kot pantolonunun ceplerine asılıydı. Derin nefesler alarak havanın canlı tazeliğini ciğerlerine dolduruyordu. Bir saat kadar sonra sosisli sandviç ve soğuk içecek almak üzere büfenin olduğu tarafa yönelmişti.

Sonra birden aklına geldi ve sırf eğlence olsun diye bir motosiklet kiraladı.

Kumsal boyunca motosiklet ile gezerken özgürlük hissi ile heyecan duyup tek başınalığın ve kıyıya vuran dalgaların keyfini sürdü.

Rüzgâr her fırsatta saçlarını yüzüne vurarak oyun oynar gibiydi onunla. Shelly yüksek sesle kahkahalar attığında, dörtmala esen rüzgâr kendi sesini geri getiriyordu genç kadına.

Shelly'nin motosikleti hızla öne doğru atıldığında, kendi lastiği altında yarattığı dalgalanmalarla etrafa kum sıçratıyordu. Genç kadın yaşamakta olduğu hazzın içinde, âdeta elinden başka hiçbir şey gelmezcesine kendini kaybetmişti. Tam olarak böyle bir öğleden sonraydı yaşamakta olduğu. Böylesine bir gün!

O an, en son bekleyeceği şey yanından bir başka motosikletlinin geçmesiydi. Shelly, sürüş boyunca hiç kimse ile karşılaşmamıştı, bu nedenle az önce yanından birinin geçmesi onu şaşırtmıştı. Hızla omzu üzerinden geriye doğru baktı ve o an ne kadar da uzaklaştığını fark etti. Salıncık şeridi boyunca tek görebildiği insan, az önce yanından geçen motosikletliydi.

Şaşırtıcı bir biçimde o kişi aniden dönüş yaparak Shelly'nin olduğu yöne doğru gelmeye başlamıştı. Genç kadın duracak kadar yavaşladı. Güneş, gözlerini rahatsız edince tek elini siper yaptı.

Diğer motosikletli yanına kadar gelinceye dek onun Mark Brady olduğunu anlamamıştı.

O kadar şaşırmıştı ki direkt olarak motoru durdurdu. Ayaklarını kuma koyarak dengesini sağladı. Mark da çok şaşırmış görünüyordu. Birden tepkisini dışa vurdu.

"Shelly?" Sanki gerçekten de o an karşısındakinin Shelly olduğuna inanamamış gibiydi.

Shelly refleks olarak başını salladı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Hayal görmediğinden emin olmak istiyordu. Seattle'dan iki saat uzaklıktaki bir kumsalda karşılaşmayı bekleyeceği en son kişiydi herhalde Mark Brady. Üstelik Bay Muhafazkar, bir motosiklet üzerindeydi! Bu kez üzerinde koyu renk bir takım elbise de yoktu. Hatta evrak çantası da yanında değildi. Bu eskimiş kot pantolon ve Washington Üniversitesi sweatshirtü içinde çok daha yakışıklı görünüyordu.

"Mark?" Sesine yansıyan şaşkınlığı gizleyememişti Shelly.

"Burada ne işin var?" Shelly o an Mark'ın ses tonundaki karşılıklı hissetmişti. Soğuk bir tavırla cevap verdi.

"Belli ki seninle aynı sebepten." Shelly yüzüne düşen saçlarını arkaya doğru itti ve rüzgâr hızla geri getirdi.

Mark'ın mavi bakışları şüphe ifadesi ile kısılmıştı. "Beni takip etmedin öyle değil mi?"

"Seni takip etmek mi?" diye tekrarladı Shelly öfkeyle. Böyle bir hakaretle karşılaşmamıştı daha önce. "Seni takip etmek!" dedi bir kez daha ve gaza basarak motosikletinin durduğu yerde devrini yükseltti.

"Pardon ama senden önce bu kumsalda ben vardım, hatırlatabilir miyim? Eğer aramızda takip etme eğilimi gösteren biri varsa o sen olmalısın." Shelly sözlerini bitirdiğinde nefes nefe-

seydi. “Önceki karşılaşmalarımız ışığında değerlendirecek olursak, peşine düşecek olduğum son kişinin sen!”

Mark kaşlarını çatmış, genç kadına bakıyordu. “Hislerimiz karşılıklı. Martha teyzenin lanet olası gelinliğine dair yeni bir hikâyeye katlanacak bir ruh halinde değilim.”

Shelly birden hiç beklemediği bir acı hissetti. “Sen gelene dek mükemmel bir hafta sonu geçirmekteydin.” dedi sert bir ifadeyle.

“Ben kendi başıma keyifli vakit geçiriyordum.” diye söyledi Mark.

“O halde ayrı yollarımıza devam etmeyi ve daha önce karşılaşmış olduğumuzu tamamen unutmayı öneriyorum.”

Mark bir an sanki daha fazla şey söylemek istercesine bakmıştı, ancak Shelly onu dinleyecek bir durumda değildi o an.

Motorunu harekete geçirdi ve sahil boyunca yol almak üzere hızlandı. Her ne kadar bunun mantıksız olduğunun farkındaysa da kızgındı. Ve esas kızgın olduğu şey de yanına gelenin, Mark olduğunu anladığında içinde hissettiği mutluluk dalgasıydı. Dahası Mark’a kızgındı çünkü o, kendisini gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Alt dudaklarını ısırıp ve birden Mark’ın o lanet gelinliğine dair yeni bir şey duymak istemediğinden söz eden yorumunu hatırladı. Bu çok kaba bir tavrıydı. Bu denli geleneksel ve aynı zamanda kaba bir adama hiçbir şekilde ilgi duyamazdı! Birden geriye doğru baktı ve nerede olduğunu anlamak istedi. Bu kadar uzaklaşmak istememişti.

Islak ve sıkı kumlar sanki düz, pürüzsüz ve hızlı sürüş için yaratılmış gibiydi. Shelly denizin kenarına iyice yaklaşmıştı. Mark’tan alabildiğine uzak olmak istiyordu. Tabii ki Mark onu takip edecek değildi ancak bir başka utanç verici karşılaşma yaşamak istemiyordu.

Ve olan oldu.

Kocaman bir dalga geldi ve kumların üzerine doğru yayılırken ince bir parıltılı katman oluşturdu. O an Shelly motosikletinin ön lastiği ile suyu yararcasına içine girdiğini ve her yana

suların sıçradığını fark etti. O an durmaya çalışan motosikletin ön lastiği tehlikeli bir biçimde suya battı. Birkaç saniye boyunca Shelly, âdeta motorun su üzerinde süratle kaydığını hissetti. Bir sonraki aşamada direksiyon üzerinde yanlamasına takla atıyordu.

Paralize olmuş bir şekilde, kendini ıslak kumlar üzerinde devrilmiş bir halde bulduğunda, şokun etkisi ile yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çalıştı.

Hareket etmeden önce Mark yanına çömelmişti bile. “Shelly? İyi misin?”

“Ben... Bilmiyorum...” Shelly önce dikkatli bir biçimde tek kolunu eğip bükerek anlamaya çalıştı sonra da diğerini. Hafifçe doğruldu ve bacaklarının durumunu kontrol etti. Orada da herhangi bir acı yoktu. Görünüşe bakılırsa ucuz atlatmış gibiydi.

“Seni çılgın budala!” diye bağırdı ayaklarının üzerinde sıçrarcasına doğrulurken. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Kendini öldürmek mi niyetin?”

“Ah...” Henüz nefes almak acı veriyordu yoksa bir güzel cevap verirdi Shelly.

“Seni o halde havada uçarken gördüğüm anda ne düşünebileceğimi hayal edebiliyor musun?”

“Oh be kurtulduk!” dedi Shelly.

Mark gözlerini kapattı ve başını salladı. “Senin esprilerine katlanacak halde değilim. İzin ver de kalkmana yardım edeyim.”

Mark, genç kadının arkasına geçti, ellerini beline kaydırды ve nazikçe kalkmasına yardımcı oldu.

Mark’ın kolları ile kuşatıldığını hissettiği anda “Ben iyiyim.” diye tepki gösterdi Shelly. Kan beynine sıçramıştı. Ancak Shelly, bunun esas sebebinin aldığı darbeden mi yoksa Mark’ın onu sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi kavramış olmasından mı kaynaklandığını kestiremiyordu. Shelly ayağa kalktığında bile Mark onu serbest bırakmamıştı.

"Yaralanmadığından emin misin?"

Shelly başı ile onayladı. Ağzından çıkacak cevabın kendini ele vereceği hissinden ötürü sesine güvenmiyordu. "Motosiklet konusunda pek emin değilim." Motosikletin hali Shelly'den beter görünüyordu.

"Bana da durumu pek iyi gibi görünmedi." dedi Mark. En sonunda kollarını Shelly'den ayırmış, kenarda duran, yarısı sular içindeki motosikletle ilgilenmeye başlamıştı. Soğuk su, sıcak motora vurdukça tıslama sesleri geliyordu. Motordan buhar yüklemektedir.

Mark, motosikleti çalıştırmak için elinden geleni yaptı ama işe yaramadı. "Sanırım fena halde ıslanmış. Tamamen kurumadan çalışacağını sanmıyorum. Bir tamircinin gelip bakması gerekli."

Shelly yüzüne dökülen saçlarını geriye itti ve başını salladı. Yapılacak bir şey yoktu. Motosikletle beraber, onu kiraladığı yere kadar yürüyecekti mecburen. Az mesafe değildi.

"Durup yardım ettiğin için teşekkür ederim." dedi Shelly. "Gördüğün gibi yaralı değilim."

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye tepki verdi Mark, genç kadının motosikleti itme çabasını görünce. Koca motosiklet elbette ki Shelly'nin taşıyabileceğinden çok daha ağırdı. Bu şartlar altında akşam olmadan onu kiraladığı yere götürebilirse şanslı sayılabilirdi.

"Motoru kiraladığım yere götüreceğim."

"Bu saçmalık."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Shelly mantıklı bir ses tonuyla. "Burada hâlen ne yapıyorsun anlamış değilim." dedi Shelly hissettiğinden daha sakinmiş gibi görünmeye çalışan bir ses tonuyla. "Janet ile birlikte olmalısın."

"Kim?" Mark bir yandan motosikleti Shelly'den alıp kendi itmeye çalışmıştı ama Shelly buna izin vermiyordu.

"Evleneceğin kadın. Hatırladın mı?"

“Onun adı Janice ve daha önce de söylediğim gibi nişanlılığımız henüz resmi değil.”

“Bu benim sorumu cevaplamıyor. Böylesine güzel bir bahar gününde onunla birlikte olmalıydın.”

Mark’ın yeniden suratı asılmıştı. “Janice dışarı çıkamazdı. Müşterisi ile önemli bir toplantısı vardı, o bir avukat. Dinle, inatçı olmaktan vazgeç. Senden daha kuvvetliydim, izin ver de motosikleti ben iteyim.”

Shelly bir an tereddüt etti, Mark’ın teklifi cazipti. Birkaç adımdan fazla ilerleyemediği halde şimdiden vücudunda bir yerleri ağrımaya başlamıştı bile. Tek elini kalçasına koydu ve iyice bir doğruldu. Sonra kararını verdi. “Teşekkürler ama hayır.” dedi düz bir ifadeyle. “Bu arada bana gelinliği gönderen Milly teyze, Martha değil. Yani isimleri doğru kullanacaksak şimdi başlamalıyız.”

“Mark bir an bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi, sanki sabrının son noktasına ulaşmış gibiydi. “Pekâlâ, söylediklerim için özür dilerim. Sana hakaret etmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Seni takip etmedim.” dedi Shelly.

“Biliyorum, ben de seni takip etmemiştim.”

Shelly başını sallarken Mark’a inandığını fark etti.

“O halde geçen hafta içinde, iki kez bir kaza sonucu kesişmemizi nasıl açıklıyorsun?” diye sordu Mark. “Böyle tuhaf bir şeyin olması olağanüstü bir durum.”

“Bu kulağa çok çılgınca geliyor biliyorum ama... Sanırım sebep gelinlik.” diyerek kelimeleri ağzının içinde geveledi.

“Gelinlik mi?” diye sordu Mark.

“Yani... Sen Janice ile beraber olduğun için. İkinizin mükemmel bir çift olduğunuza ve birlikte harika bir yaşamınızın olacağına eminim.”

“Böyle düşünmene sebep nedir?”

Mark’ın bu sorusu ile gafil avlanmıştı Shelly. “Yani çünkü... Sen söylemedin mi yakında resmen nişanlı olacağınızı?”

“Evet.” diye mırıldandı Mark. Yüzü düşmüştü.

Shelly her ne kadar bunu itiraf etmekte isteksiz olsa da motosikleti kendi başına itmeye çalışmanın ne kadar zor olacağını farkındaydı. Biraz durup soluklanmak istedi. "Dinle," dedi Shelly nefes nefese. "Benimle birlikte yürümene hiç gerek yok. Neden yoluna devam etmiyorsun?"

"Kesinlikle buna gerek var." diye cevapladı Mark keskin bir ifadeyle. Shelly'nin fikrinden memnun olmadığı aşikârdı. "Seni bırakmayacağım."

"Oh, Mark, dürüstçesi gerçekten de bu kadar centilmen olmak zorunda değilsin."

"Centilmenleri sevmez misin?"

"Elbette severim. Ama işte tam da bu sebepten ne kadar süre ile olursa olsun iyi geçinmememiz gerekiyor. Sen çok tatlısın, beni yanlış anlama lütfen ama bir kurtarıcıya ihtiyacım yok benim."

"Bunu söylediğim için beni bağışlama ama şu an gerçekten de bir kurtarıcıya ihtiyacın var." O an Mark'ın bakışlarındaki ifade, motosikleti taşımaktan daha fazlasını anlatmaya çalışıyor gibiydi.

"Motoru ıslatacak kadar budala davranan bendim." dedi canlı bir ifadeyle ve Mark'ın yorumuna aldırmadan. "O nedenle de bu durumun sonuçlarına katlanması gereken de benim."

Mark bir an tartışmayı sürdürüp sürdürmemek konusunda düşündü. "Pekâlâ, madem öyle hissediyorsun sen bilirsin." dedi son olarak. Kendi motosikletine bindi ve motorunu çalıştırdı. "Umarım çabuk yorulmazsın."

"Ben iyi olurum merak etme." dedi Shelly. Mark'ın gerçekten onu bırakıp gideceğine inanmakta zorlanıyordu.

"Umarım haklısındır." dedi Mark, motorun devrini yükseltirken.

"Sen... Motoru kiraladığım yerden birilerine haber verebilir misin?" deme cesareti gösterdi genç kadın. Kiralama firması, belki yardım için birilerini gönderebilir diye umut ediyordu.

"Elimden geleni yaparım." dedi Mark gülümseyerek ve gazaz basarak kumsal boyunca hızla yol aldı.

Shelly, her ne kadar kendisi onun gitmesini istediye de onun bunu ciddiye alacağını sanmamıştı. O, bunu daha ziyade kendi itibarını kollamak ve gururunu korumak için yapmıştı. Aslında Mark'ın kendisine eşlik etmesinden ve onunla didişmekten keyif alıyordu.

Mark çok geçmeden gözden kaybolduğunda Shelly omuzlarını doğrulttu ve kendi başına durumu yönetmekte kararlı bir duruşa geçti ki zaten başka da seçeneği yoktu. Motosikleti birkaç dakikadır sürüklemeye çabalıyordu ki birden kendisine doğru uçarcasına yaklaşmakta olan bir başka motosikletli gördü. Tabii o kıvrak ve kaslı bedeni ile sürücünün Mark olduğunu anlaması fazla sürmedi. Adımlarını topladı, tuhaf bir biçimde onun geri dönmesine memnun olmuştu. Mark, genç kadına yaklaşırken yavaşladı.

"Hâlen benden kurtulmak istiyor musun?"

"Hayır." diye itiraf etti Shelly. Biraz rahatlamının biraz da memnuniyetin etkisiyle gülümsedi. "Bir kadının çok kibar olduğu bir anda aslında ne söylemek istediğini bilebilir misin?"

"Sanmıyorum." Mark da gülümsedi keyifli bir biçimde. Motosikletini park etti ve Shelly'ninkini aldı. "Birazdan çekici araç burada olur."

Shelly, minnet duygusu içinde ıslak kuma iyice battı ve yere oturdu. Mark da yanına çömeldi. Shelly kum üzerinde bulduğu bir tutam otu eline alıp oynamaya başladı. Böylelikle Mark'a bakmak zorunda olmayacaktı.

"Her zaman bu kadar inatçı mısındır?" diye sordu Mark.

"Evet." dedi Shelly usulca, utangaç bir gülümsemeyle. Shelly en son ne zaman bu şekilde utandığını hatırlamıyordu. Ancak Mark, onun içinde bir yerlerde, titrek ve tuhaf bir biçimde güçsüz hissetmesine neden oluyordu. Bu onun için yabancı bir histi, analiz etmeye ya da derinlemesine incelemeye yeltenmedi hiç.

Shelly öteki yana döndü ve gözlerini kapattı. Janice'in yani onun evleneceği kadının nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Her zamanki güçlü yaratıcılığı işe yaramamış, onu hayal edememişti.

"Shelly, sorun nedir?"

"Sorun mu?"

"Sessiz olmak pek senin tarzın değil."

Shelly sırtmaya başlamıştı. Daha yeni tanıştıkları halde Mark, onu tanıyor gibiydi. "Hiçbir şey."

"Sanırım bir sorun olmalı." Mark, parmak ucuyla genç kadının yüzüne dokunarak kendisine dönmesini sağladı. Dudakları birbirine çok yakındı. Shelly'nin nefesi sanki gırtlığında bir yerlerde sıkışıp kalmıştı. Hayatında gördüğü en mavi gözlerin içine çaresizlik içinde öyle bakıyordu.

Mark'ın alnı onunkine dokundu ve yavaşça yüzünü eğerken yanakları birbirine temas ediyordu. Shelly o an ayrılması gerektiğini biliyordu ama bunu kendi başına yapamadı. Mark kibarca ve bilinçli olarak ağzını Shelly'ninkine dokundurdu. Dudakları sıcak ve ıslaktı.

Shelly o an hissettiği duygunun şoku ile inledi. Mark'ın dudakları açıklıkla genç kadınınkilere kavuştuğunda Shelly, gözlerini çoktan kapatmıştı. Çok geçmeden kolları sıkıca birbirlerine dolanmıştı. Bedenleri daha da yakındı şimdi.

Yaklaşmakta olan çekici aracın sesi, o an yarattıkları özel dünyanın içine sanki izinsizce girmiş ve onları birbirlerinden ayırmıştı. Mark'ın bakışları Shelly'ninkilerle buluştu. Ardından bakışları sertleşti ve uzaklaştı. Ancak o an Mark, kime daha çok kızdığını anlayamamıştı. Shelly'e mi yoksa kendisine mi? Muhtemelen Shelly'e olmalıydı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“HEY!” dedi Shelly güvence vermek gereksinimi ile. “Bu kadar endişeli bakma. Sadece sıradan, öylesine bir öpücük-tü.” Ayağa kalktı hiddetli bir biçimde ve üzerine yapışan kum-ları kot pantolonundan silkeledi. “Ayrıca herhangi bir anlam da ifade etmiyordu.”

Mark’ın çatık kaşları daha da sertleşmişti. “Bir anlam ifade etmiyor muydu?”

“Tabii ki de etmiyordu! Yani ikimiz de sadece nasıl olabile-ceğini merak etmiştik o kadar, öyle değil mi? Aman Tanrım, sanki her gün birbirimize koşar gibiyiz ve bu durumda sanki bunu yaşamamız gerekirmiş gibi... Yani anlıyorsun değil mi, bir tür deney gibi.”

“Bir başka deyişle bu öpüşme sadece karşılıklı merakımızı gidermek için yaşandı öyle mi?”

“Kesinlikle. Gelinlikle ilgili tüm bu saçmalık, sağduyumuzun ötesine geçti ve şeytana uyuv verdik.” Neyse ki Mark onun tutarsız konuşmalarını anlıyordu. Shelly’nin dizleri titriyordu. Hâlen ayakta durabilmesi bile mucizeydi. Her ne kadar az önceki öpüşmenin etkisini hafife almaya çabalasa da Mark, genç

kadında daha önce hiç bu şekilde öpülmediği hissi bırakmıştı. Shelly'nin tüm bedeni doğruluk hissi altında eziliyor gibiydi. Şimdi tek hissettiği kafa karışıklığının ezici etkisiydi. Bunların hiçbirini Mark'a karşı hissetmemesi gerekiyordu. O bir CPA idi. Hem de neredeyse resmen nişanlı sayılacak bir CPA.

"Peki, merakın tatmin oldu mu?" diye sordu Mark. Mavi gözleri derinlemesine sorgularcasına bakıyordu.

"Ah... Evet. Ya senin?"

"Evet." diye mırıldandı Mark, ancak yine suratı asılmıştı. Kiralama şirketinden gelen genç adam, çekici araçtan indi ve Shelly'nini motorunu araca yüklediler. "Motoru ıslatmamanız gerekiyordu. Kira sözleşmesinde yazıyor. Bunun için bir ceza ödemeniz gerekecek." dedi genç adam azarlayan bir tonlama ile.

Shelly başı ile onayladı. Herhangi bir özürü yoktu. Sonuçta acentanın, onun Mark'tan kaçma çabasını, motosikletlerinden birine zarar vermek için geçerli bir neden olarak kabul etmeyeceğini tahmin edebiliyordu.

Mark kendi motorunu da çekme aracının içine yerleştirdi ve üçü birden araca binip uzun sahil şeridi boyunca sessizce yol aldılar.

Gidecekleri yere vardıklarında Shelly, ofise girip ceza işini halletti ve işini bitirip çıktığında Mark'ın onu beklediğini görünce şaşırды. "Aç mısın?" diye sordu Mark, önceden hesap edilmemiş bir davetle.

"Ah..." Shelly onun kendisini yeniden görmekten yana endişe hissedeceğini düşünmüştü.

"İyi." dedi Mark hızla, Shelly'e net bir cevap fırsatı vermeden. Eliyle genç kadının dirseğinden sıkıca kavradı ve onu yakınlardaki balık&patates cipsi standına doğru yönlendirdi. Shelly, en son ne zaman bir erkeğin onu dirseğinden sıkıca kavradığını hatırlamıyordu. İlk anda onun bu hareketini modası geçmiş olarak değerlendirdiyse de tuhaf bir biçimde de rahat, hatta memnun edici buluyordu.

Siparişlerini verip balık&patates cipsi sepetlerini az ötedeki piknik masasına taşıdılar.

“Kendi hesabımı ben ödemeliydim.” dedi Shelly oturduktan sonra, belli belirsiz bir utangaçlık hissiyle. Janice kıskanç biri olabilirdi ve Shelly, onun bunu duymasını istemezdi.

Mark, onun gözlerine sabit ve dosdoğru bir ifade ile baktı. “Sana yemek için bana eşlik etmeni teklif ettiğimde hesabı da ödeyeceğim demektir.”

Shelly, onun tartışmaya mahal vermeyeceğini anlamıştı.

Bunun ardından genç kadın son derece lezzetli olan yemeğine odaklandı. Mark da tüm dikkatini tamamen yemeğine vermiş görünüyordu.

“Bugün seni sahile getiren neydi?” diye sordu Shelly, tabağında kalan son patatesleri yerken. Eğer her ikisini birden Seattle’dan iki saat uzaklıktaki bir sahil şeridine getiren şeyin ne olduğunu keşfedebilirlerse, muhtemelen üçüncü kez rastlaşmalarına bir anlam verebilirlerdi.

“Burada bir yazlık evim var. Genelde vergi iadeleri döneminden sonra birkaç gün uzaklaşıp buraya gelerek rahatlamaya çalışırım.”

“Bu konu hakkında hiçbir fikrim yoktu.” Shelly onun, burada karşılaşmaları konusunda hiçbir çaba sarf etmediğini anlamasını haddinden fazla önemsiyordu. Gerçekten de karşılaşmaları saf bir rastlantıydı. Bir kez daha.

“Bu konuda endişe etme artık Shelly. Burada bir yazlık evimin olduğunu ya da buraya gelme planımı bilme ihtimalin yoktu. Bu sabaha kadar ben de planımı bilmiyordum zaten.”

Shelly bir an Mark’ın, onu hiç öpmemiş olmasını istemişti. Şimdi her şey giderek daha komplike bir hal almaya başlıyordu.

“Sen çok yeteneklisin.” dedi Mark damdan düşer gibi. “Geçen gün senin hazırladığın videolardan birini satın aldım.”

“O videoyu benim hazırladığımı nereden bildin?” Shelly karşısındaki adamın övgüsü ile heyecanlanmıştı ve bundan neden bu kadar etkilendiğini hiç anlayamıyordu.

“Gelir vergisi formu üzerinde gördüm ve mesleğin hakkın-
da meraklıydım.”

“Bu merak meselesi, her ikimizi de büyük bir sorunun içine
sürüklüyor gibi görünüyor.” dedi Shelly.

Mark’ın yüzüne birden arsız ve karşı konulmaz bir sırıtış
yerleşiverdi. Bir kadına, o an her şeyi unutturabilecek türden bir
ifadeydi bu. Onun nişanlı bir adam olması gerçeği gibi örneğin.
Hatta Milly teyzenin mektubuna göre yakında kocası olacak
uzun boylu, mavi gözlü bir yabancı olması gibi...

Shelly ayağa kalktı ve hızla kumsala doğru yöneldi. Mark
da onu takip etti.

“Bana o şekilde bakmamalıydın.” dedi Shelly. Sesi yumu-
şak ve sersemlemiş gibiydi.

“Sadece bir öpücük olduğunu söylemiştin. Öyle değil mi?”

“Evet.” diye küstahça yalan söyledi Shelly. “Daha fazla ne
olabilirdi ki?”

“Sen söyle.”

Shelly’nin vereceği bir cevap yoktu.

“Konu buraya gelmişken, bana neden sürekli karşılaştığımı-
zı ve neden sürekli seni düşünmekten kendimi alıkoyamadığımı
açıklayabilir misin?”

“Beni düşünmekten kendini alıkoyamamak mı?” Shelly bu-
na şaşırılmıştı çünkü aynı şeyi o da hissediyordu ancak henüz
bunu itiraf etmeye hazır değildi.

“Evet.” dedi Mark. Genç kadının arkasında durmuş elleri ile
onun omuzlarına dokunuyordu. Usulca bu dokunuşu bir kavra-
yışa döndürüyordu. Mark’ın dokunuşu öylesine hafifti ki
Shelly, birden sanki o anı hayal ediyormuş gibi hissetti. Dahası
heyecanlanmış ve de ürkmeye başlamıştı.

Mark onu kendine çevirdi ve bakışlarını onun dudaklarına
çevirdi. “Eğer o gerçekten de öylesine bir öpücükte ise, neden
bunu yeniden yapmak arzusu duyuyorum şu an?”

“Bilmiyorum.”

Mark'ın yumuşacık dokunan dudakları Shelly'ninkiler üzerinde dolanmaya başlamıştı bile. Mark sanki genç kadının içgüdüsel olarak vereceği tepkiyi anlamaya çalışır gibiydi. Shelly gözlerini kapattı ve inledi. Bunların hiçbirini hissetmek istemiyordu. Birbirlerinden çok uzak, çok farklı insanlardı onlar. Dahası Mark'ın hayatında bir kadın vardı, o biriyle beraberdi. Shelly de kariyeri ile yaşıyordu.

Öpüşme sona erip de Mark, onu serbest bıraktığında Shelly'nin tek yapabildiği kuma gömülmeye engel olabilmektir. "Benim... Seattle'a dönmem gerekiyor." diyebildi Shelly güç bela kendini Mark'tan çekerken. Arkasına dönüp birkaç adım attıktan sonra ters yöne doğru yürüdüğünü fark etti.

"Shelly?"

"Efendim?"

"Seattle o tarafta değil. Eğer o yöne doğru gitmeye devam edersen çok geçmeden Hawai'ye varabilirsin."

"Ah evet, haklısın." diye mırıldandı Shelly ve hızla yönünü değiştirdi. Bir an önce kaçmak istiyordu.

Shelly'nin, evine döndükten sonra aradığı ilk kişi Jill'di. "Bana uğrayabilir misin?" Shelly direkt konuya girmişti. Sesindeki paniği gizleyebilecek durumda değildi.

"Elbette, sorun nedir?"

"Mark'ı gördüm yeniden."

"Ve?"

"Şöyle söyleyeyim. Öpüştük ve o andan beri titrememi durduramıyorum."

Jill'in romantik bir biçimde derin nefes alıp verisi ahizeden çok net bir biçimde algılanabiliyordu. "İşte bu tam da duymayı beklediğim şeydi. On dakikaya kadar oradayım."

Aslında tam yedi dakika sürmüştü Jill'in gelişi. Shelly telefonu kapattığı andan itibaren, adımlarını durduramamış evin içinde bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyordu. Aralıksız bir

biçimde de saatine bakıyor ve Jill'in onu rahatlatacak olan enerjisine kavuşmak için çaresizlik içinde sabırsızlanıyordu.

"Shelly," dedi Jill apartmandan içeri yüzündeki gülümseme ile girerken. "Saçlarına ne oldu senin?"

Shelly darmadağın olmuş buklelerini toparlamaya çalıştı. "Long Beach'e gitmiştim."

"Mark'ı orada mı gördün? Aman Tanrım, bu sadece bir rastlantıydı öyle değil mi?"

"Gündüz daha erken saatte de görmüştüm. Hatırlıyor musun sana söylemiştim, Gelir İdaresi tarafından denetlenmem gerekiyordu. Bil bakalım oraya gittiğimde bekleme salonunda kim vardı?"

"Bunu tahmin etmem için roket bilimcisi olmam gerekmiyor. Mark Brady!"

"Doğru." Shelly nemli avuçlarını kot pantolonuna sürterek heyecanını gidermeye çalışıyordu.

"Ve?"

Shelly sızlanmaktaydı. "Neler olduğunu görmüyor musun? Son birkaç günde üçüncü kez bir araya geliyoruz. Ben bu adamı daha önce tanımazken her köşe başından o çıkıyor. Üstüne üstlük gelinlik de üzerime tam oldu. Hem sana hem bana uydu!"

"Bütün bunların tuhaflığını kabul ediyorum ama yine de ben senin yerinde olsam bu kadar çok anlam yüklemezdim.

"Çok anlam yüklemek mi? Dinle Jill, hayatımda hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti. İçten içe zayıf ve güçsüz, aynı zamanda da bilmiyorum ama garip bir biçimde özel hissediyorum. Dürüst konuşmam gerekirse bu durumdan hoşnut değilim." Shelly gözlerini kapatarak Mark'ın dokunuşunu hatırlamaya, o ana gitmeye çalıştı ama bu işe yaramadı. "Esas bomba ne biliyor musun?" dedi Shelly aniden yüzünü arkadaşına dönerek: "Mark nişanlı."

"Nişanlı mı?" Jill kendi sesinin yarattığı titreşimden ürkmüştü.

“Henüz resmi bir nişanlılık olmadığı konusunu vurgulayıp duruyor ama ne olursa olsun sonuçta beraber olduğu biri var.”

“Ama öpüştüğü sendin.” dedi Jill.

“Hatırlatma ne olur.” Shelly elleriyle gözlerini kapatma gereksinimi duymuştu. “Sana bunu söylemekten çekinmeyeceğim, tüm bu olanları ürkütücü buluyorum ben.”

“Belli oluyor.” dedi Jill bir yandan arkadaşını mutfağa doğru yönlendirirken. “Şimdi otur bakalım. Ben bir çay koyayım, sonra da olan biteni etraflıca değerlendirelim. Açıkçası seni daha önce hiç bu kadar altüst olmuş bir halde görmemiştim.”

“Altüst olmuş değilim.” diye bağırdı Shelly. “Kafam karıştı. Arada ciddi bir fark var. Ben... Ben köşeye sıkıştığımı hissediyorum.” Tüm mantığın ötesinde, sırf Milly teyze bir dizi seyrederken uyuyakaldı ve saçma sapan bir rüya gördü diye tüm yaşamının gidişatının değişmek üzere olmasından korkuyordu.

“Köşeye sıkışmış hissetmek mi?” diye tekrarladı Jill. “Sence de biraz fazla dramatize etmiyor musun durumu?”

“Daha fazlasını bilmiyorum.” Shelly dirseklerini masanın üzerine koydu ve yüzünü elleri arasına gömdü. Derin nefesler almaya çalışıyordu. Her zaman duygusallaşma eğilimi vardı, özellikle de aile meselelerinde. Bunun farkındaydı ancak bu durum farklıydı. Bu fazlasıyla ürkütücüydü.

“Biraz sakinleş.” dedi Jill. “Bir kere olayı akılcı bir yaklaşımla düşünürsen, olan her şeyin mantıklı bir açıklamasının olduğunu fark edeceksin.”

Jill’in bu dinginliği biraz olsun Shelly’ye güven veriyordu. “Pekâlâ, açıkla bakalım.”

“Ben açıklayamam.” diye itiraf etti Jill gerçekçi bir ifadeyle. Bir yandan da sıcak su koyuyordu demliğe. “Bunu denemeyeceğim bile. Sana tavsiyem tüm bunları, bu kadar ciddiye almamandır. Eğer sen ve Mark arasında bir ilişki gelişecek olursa sadece bunun tadını çıkart. Tabii bunu yaparken diğer kadını tablonun dışında tutmanı öneririm. Gelinliği de sadece unut gitsin!”

“Senin için söylemesi kolay.”

“Evet, bu doğru.” dedi Jill. “Öte yandan sen de bunu akıl sağlığın için kabul etmek zorundasın.”

Shelly, kendisine gerçekten iyi bir tavsiye sunulduğunda bunu dinlerdi. “Haklısın. Sanırım gereksiz bir biçimde hikâyenin en sonuna sığıyor zihnim.”

“Bir gelinlik, istemediğin hiçbir şeyi yaptıramaz sana. Aynı şey Mark için de geçerli.”

Shelly her zaman arkadaşının mantıklı ve sağduyulu yaklaşımına saygı duymuştu. Her ne kadar Jill, birkaç gün önce de arkadaşına tamamen aynı tavsiyeyi vermiş olsa da Shelly’nin bunları tekrar duymaya ihtiyacı vardı.

Jill iki fincan çay koydu ve çayları masaya getirdi. “Şimdi daha iyi misin?”

Shelly başıyla onayladı. “Elbette. Sadece haddinden fazla tepki verdiğimi bana hatırlatacak bir arkadaş a ihtiyacım vardı.” Çayından bir yudum aldı. Nasıl da canlandırdığını fark edince şaşırdı. “Yarın öğleden sonra benimle Street Suite’i görmeye geleceksin değil mi?”

Broadway oyunu geliyordu ve iki arkadaş biletlerini haftalar önce almışlardı.

“Yarın değildi öyle değil mi?” Jill çay fincanını tam ağzına götürürken endişe içinde durakalmıştı.

“Jill...”

“Yarın Sharon Belmont için çalışacağıma dair söz verdim. Katılması gereken bir aile toplantısı varmış. Son derece çaresiz durumdaydı ve ben ona söz verirken müzikali tamamen unuttum. Tatlim, sanırım bensiz gitmen gerekecek.”

“Vazgeçemeyeceğinden emin misin?” Shelly hayal kırıklığına uğramıştı. “Eminim. Gerçekten çok özür dilerim Shell.”

Shelly, her ne kadar arkadaşının gelemeyecek olmasından ötürü hayal kırıklığı yaşasa da bu oyuna tek başına gitmekte kararlıydı. Mark Brady ile yeniden karşılaşma ihtimalinden

hoşnut değildi çünkü bu olayın, kaderin yeni bir planı olabileceğinden endişe ediyordu.

Buna rağmen eğer evde oturacak olursa harika bir Broadway oyununu kaçıracaktı. Daha da ötesi böyle bir davranışla şüpheli ve rahatsız edici bir korkunun, hayatının yönetimini ele geçirmesine izin vermiş olacaktı.

Ertesi akşamüzeri Shelly özenle giyindi. Annesinin onaylayacağı şekilde muhafazakâr bir giyim tarzıydı bu. Muhtemelen Mark da onun ceketi ile takım olan pembe keten elbisesini onaylayacaktı. Bu düşüncenin zihnine gelmesiyle birlikte Shelly hızla reddetti bunu.

Tam evden çıkmak üzereyken telefon çaldı. Bir an için cevap vermemeyi düşündü. Muhtemelen arayan annesiydi ve hâlen müstakbel bir damat adayı ile tanışıp tanışmadığını soracaktı. Milly teyzenin gelinliği eline ulaştığından bu yana aramalarını sıklaştırmıştı annesi.

Elbette yılların alışkanlığı ile telefona cevap verdi:

“Shelly.” Hattın ucundaki ses Mark’a aitti. “Şimdi Street Suite’e gitmek üzere yola çıkıyordum da. Gittiğimiz her yerde karşılaşma eğilimimiz olduğundan ötürü durumu seninle netleştirmek istedim. Sen de orada olacaksan ben başka bir zaman da gidebilirim.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“AÇIKÇASI bu akşamüzeri ben de aynı oyunu izlemeye gidiyordum.” diye çekinerek söyledi Shelly. “Jill de gelecekti ama son dakikada iptal etti.”

“Janice de gelemiyor.”

Mark’ın sevdiği öteki kadının adını duymak, Shelly’de meraklı ve beklenmedik bir etki uyandırmıştı. Kalbi sanki dibe çökmüş ve keskin bir sızı hissetmeye başlamıştı. Birden toparlanmaya çalışarak sesine hafiflik ve hiç de hissetmediği bir neşe katmaya çabaladı.

“Dinle, oyunu kaçırmana gerek yok. Ben bilet gişesini arar biletimi değiştirme imkânım var mı diye sorarım.”

“Hayır, bunu ben yapacağım.” dedi Mark.

“Bu çok saçma. Jill gerçekten de bu oyunu görmeyi çok istemişti ve...”

“Sence ikimiz aynı gösteriye gidersek çok mu kötü bir fikir olur bu?”

“Ah...” Shelly soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Başlangıçta bir araya gelmeye engel olmaya çalışan Mark’tı.

“Neden kötü olsun ki? Senin de biletin var benim de. Esas sırf birbirimizi yeniden görmekten korkuyoruz diye biletlerin yanması çok saçma olur. Sence de öyle değil mi?”

O an sade ve tutarlı bir düşünce oluşturmak Shelly’i aşıyordu. Önceki gün Jill ile yaptığı uzun konuşma ve bunun üzerine kendi kendine yaptığı moral veren konuşmadan sonra belirli bir oranda dinginliğe kavuşmuştu. Şimdi bir anda yeniden hiçbir şeyden emin olmadığını hissediyordu.

“Sorun olacağını düşünmüyorum.” dedi sonunda ki aslında fazlasıyla sorun teşkil ediyordu bu durum.

“Güzel. O halde oyunun tadını çıkart.”

“Sen de.”

Tiyatro salonu, Shelly’nin evinden yürüme mesafesindeydi. Shelly telefonu kapattıktan sonra hemen yola çıkmıştı bile. Mark haklıydı. Sırf aynı oyuna biletleri var diye, herhangi birinin ceza yemesine gerek yoktu.

Mark, Street Suite’i izleyecekti. Aslında bu Shelly’nin düşüncesine göre pek de Mark’ın keyif alacağı tarzda bir oyun değildi. Ama bu adam şüphesiz ki sürprizlerle doluydu. Kumsalda motosiklete binmek, olağanüstü bir biçimde öpüşmek ve şimdi de bu...

Cherry Caddesi’ni tırmanırken Shelly’nin aklı Mark ile doluydu. Salona birkaç bina kala Mark’ı gördü. O an nabızı deli gibi atmaya başlamıştı. Ne yapacağı konusunda kararsızdı. Gülümseyerek selam mı vermeliydi yoksa görmezlikten mi gelmeliydi emin değildi.

Hiçbirini yapmasına gerek kalmadı. Mark salonun önünde durmuş Shelly’i bekliyordu.

“Geç kaldın.” dedi Mark saatine bakarak. “Neyse sonuçta geldin.” Mark’ın gülümsemesi kocaman ve memnuniyet doluydu. “Oyunu beraber seyretmememiz için herhangi bir neden göremedim ben. Sen ne dersin?”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.” Mark kolunu uzattı ve o an Shelly, bunun eski usul bir nezaket davranışı olarak algıladı. Tam da Mark gibi birinden bekleyeceği centilmence bir jest.

Yer gösterici onları yerlerine oturttu ve gülümsedi, sanki hoş bir çift olduklarını söylemek ister gibiydi. O an Shelly, Mark’ın esasında nişanlı olduğunu söylemek için şiddetli bir istek duydu, neyse ki dilini tutabilmişti. Koltuklarına yerleştikten sadece birkaç dakika sonra perde açılmıştı. —

Oyun, kritiklerde de vurgulandığı üzere, kent yaşamına değinen zekice bir taşlama türündeydi. Shelly son derece keyif almıştı izlerken.

Performans süresince her ne kadar oyuna konsantre olsa da yine de Mark’ın varlığının hep farkındaydı. Elinde olmadan onun da eşit derecede kendi varlığını hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Aynı zamanda yeniden karşılaşacakları zamanı merak ediyor ve bunun bir an önce gerçekleşmesini umut ediyordu içten içe.

Oyunun sonunda Shelly, öylesine ilhamla dolmuş ve coşku içindeydi ki yeni bir projeye başlamaya bile hazırды. Mark ile birlikte tiyatrodan çıktıklarında birden “okyanus ruhu” serisi üzerine tasarladığı projesi hakkında heyecanla konuşmaya başlamıştı. Hatta birkaç soru sorup bazı fikirler almaya çalıştı Mark’tan. Neden sonra fark etti ki yürürlerken Shelly’nin oturduğu binanın aksi yönünde epey yol almışlardı. Birden durup etrafına bakındı genç kadın.

O sırada “Hemen şu mahallede harika bir Çin restoranı var.” dedi Mark. Shelly’nin karşı çıkmasına fırsat vermeden nazikçe Shelly’i bahsettiği restorana doğru yönlendirdi.

Akşam yemeği için biraz erkendi, mekâna geldiklerinde hemen oturdular. Yolda yürürlerken son derece rahat bir diyalog içinde olsalar da Shelly, birden kendisini utangaç bir ruh halinde buluvermişti. Dizlerinin üzerindeki kumaş peçeteyi sürekli düzelterek oyalanıyordu.

“Oyunu bu kadar çok beğeneceğimi beklemiyordum.” dedi Mark bir süre sonra.

Shelly, bir an onun bu oyuna daha ziyade Janice gitmek istediği için bilet almış olabileceğini geçirdi aklından.

“Sürekli birbirimizi bulma halimiz biraz ürkütücü değil mi sence de?” dedi Shelly.

“Bunu kaygı verici bulduğunun farkındayım.” dedi Mark.

“Sen öyle hissetmiyor musun?”

Mark omuz silkti. “Bu kadar çok düşünmüyorum bu konuyu açıkçası.”

“Ben itiraf etmeliyim ki... Bu rastlantılar beni sarsıyor.” dedi Shelly ve bir yandan da işaret parmağını, menü üzerindeki ağzından ateş çıkan ejderha resmi üzerinde dolaştırdı. Sonra birden Mark’a bakarak “Ama bununla baş etmeyi öğreniyorum.” diye ekledi.

“Yani kontrolünün dışında bir şeye yakalandığını hissediyorsun öyle mi?” Mark bu soruyla onu şaşırmıştı.

Shelly onun gözlerine baktı ve o an, o gözlerde bulduğu yoğunluğa hayran kaldı. “Hayır, tam olarak değil. Yani... Belki biraz... Sen?”

“Rüyayı gören benim Milly teyzem değildi.”

Shelly gültümseyerek bakışlarını devirdi. “Hayır ama arkadaşım Jill’in de hatırlattığı gibi, elli senelik bir gelinliğin bana hayatımı ne şekilde yönlendireceğimi dikte etmek ihtimali olamaz. Ya da seninkini.” Son cümleyi eklemek gereksinimi duymuştu birden. Sonra birden Mark’ın neden o soruyu sorduğunu fark etti. “Tüm bunlardan daralmış, baskı altında kalmış olmalısın. Birden hayatına sokuluverdim. Benden kaçış yok öyle değil mi?” dedi Shelly alaycı bir tavırla. “Ne yöne baksan ben oradayım.”

“Ayağa kalkıp restorandaki herkese benimle evlenmeyi reddettiğini söyleyecek misin?”

"Hayır." Shelly ilk karşılaşmaları anda tam da böyle davrandığını hatırlamadan önce, bir an dehşete düştü bu sözleri duyunca.

"Bunu yapmaya karşı koymayı sürdürürsen sanırım baskıya dayanabilirim."

Shelly onun bu hafif dokunduruşunu yok sayarak "Evlilik konusu ile ilgilenmiyorum henüz." dedi ciddi bir ifadeyle. Mark'ın bunu unutmuş olma ihtimaline karşılık söylemişti bunu. "Hayatımdan memnunum. Ayrıca bir koca ve aile için fazlasıyla meşgulüm."

Shelly, bazı masalardan kendisine doğru bakanları görene dek ne kadar sert bir ifade ile konuştuğunu fark etmemişti. Aniden ses tonunu düşürdü. "Affedersin, evlilik hakkındaki düşüncelerim, sandığımdan da hararetliymiş. Ama ben ne annemin ne de Milly teyzemin, ne zaman durulup da evleneceğim konusunda karar vermelerine izin vereceğim."

"Şahsen ben seni hiçbir zaman durulacakmış gibi görmüyorum." dedi Mark hafif bir sırıtışla. "Endişelenmene gerek yok. Hazır olduğun zaman bunu biliyor olacaksın."

"Senin için öyle mi oldu?" Janice'i gündeme getirmek istememişti ama o an Mark'ın hayatında birinin olduğunu hatırlamaları için doğru bir zamandı.

Mark gelişigüzel bir biçimde omuz silkti. "Aşağı yukarı. Uzun uzun yaşamıma bir baktım ve profesyonel anlamda koyduğum birçok hedefe ulaşmış olduğumu gördüm. Artık enerji-mi yaşamımın kişisel alanında yapacağım yatırımlara yöneltme zamanı gelmişti. Evlilik, çocuk gibi şeyler."

Mark, evlilikten sanki okumakta olduğu kitabın bir sonraki bölümünü anlatır gibi söz ediyordu. Shelly'nin yüzü asılmıştı.

"Bu konuyla ilgili bir sorunun mu var?"

"Tam olarak sorun olduğunu söyleyemem. Sadece ben evliliği bundan daha farklı bir şey olarak düşünüyorum o kadar."

"Nasıl?"

Mark'ın gerçekten de ilgisini çekmiş görünüyordu. Aksi halde Shelly düşüncelerini kendisine saklardı. "İnsanlar âşık olmalı." dedi usulca. "Bunun olması için herhangi bir plan yapılabileceğini sanmıyorum. Aşk beklenmedik bir anda gelir ve her iki tarafın da ayaklarını yerden keser."

"Âşık olmayı yüksek ateşin en berbat hali gibi tarif ediyorsun."

Shelly gülümsedi. "Bir açıdan tam olarak bu olmalı diye düşünüyorum. Evlilik bir insanın hayatındaki en önemli kararlardan biridir. O nedenle de derinden hissedilerek verilen bir karar olmalıdır. Kaçınılmazlığını hissettirebilmelidir. Her şeyin ötesinde iki ayrı yaşamın birleşmesidir o. O nedenle de saatine bakıp da zamanının geldiğine karar veremezsin. Shelly birden, fazla ileri gittiğinden endişe duydu. Sözleri Mark'ı rahatsız edebilirdi. Ancak tam da o anda Mark'ın bakışlarında gördüğü ifade hiç de öyle bir durumun olmadığına kanıtıydı.

"Beni şaşırttın." dedi Mark öne doğru eğilerek. "Bunu hiç tahmin bile edemezdin."

"Neyi tahmin edemezdin?" Shelly kendini biraz budala gibi hissetmeye başlamıştı.

"Kafası dağınık görünen bir kadının, bu denli düşünceli olması. Tüm o karanlıkta parlayan sweatshirtlerin ardında son derece romantik bir kalp var."

"Sanırım bazı konularda kolaylıkla duygusallaşma eğilimim var." dedi Shelly. Bir yandan elindeki menüyü inceleyerek konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Acı-ekşi çorbanın harika olduğunu duymuştum. Hiç denedin mi?"

Yemek hakkında geçen diyalog hafif ve eğlenceliydi. Her ikisi de kişisel meselelere daha fazla girmemeye özen göstermişlerdi.

Yemek bittikten sorna Mark hesabı ödedi ve birlikte yavaş ve sakin bir tempoda tiyatronun olduğu yere kadar yürüdüler. Otoparka geldiklerinde Mark, onu evine bırakmayı teklif etti

ancak Shelly bunu istemedi. Oturduğu bina sadece birkaç blok ötedeydi ve yürümeyi tercih ediyordu.

Yürümek ve düşünmek. Birlikte geçirdikleri zaman, ona düşünmek için epey zaman vermişti.

“Yemek için teşekkür ederim.” dedi Shelly. O sırada Mark arabasının kapı kilidini açıyordu.

“Rica ederim.” dedi Mark. “Şimdilik iyi geceler.” diye de ekledi sırtarak. “Muhtemelen yakında görüşeceğiz.”

Shelly de sırttı. “Muhtemelen bir ya da iki gün içinde. Hatta belki de randevu defterlerimizi ayarlamalıyız.” diye dalga geçti Shelly.

“Bu senin için sorun olmaz öyle değil mi?”

“Oh hayır. Ya senin için?” O an Shelly, beklenti duygusu ile sesindeki vurgunun yükselmesinden hiç hoşlanmamıştı. Kesinlikle onu yeniden görmek beklentisinden rahatsız değildi. Hatta düpedüz kaderin bir sonraki oyununu görmek için can atıyordu.

Mark’ın bakışları genç kadınınkileri yakaladı ve anahtarlarını usulca cebine koydu. Mark’ın bakışları çok etkileyici ve son derece duygu yüklüydü. Öyle ki Shelly, bir an, bir adım geri çekilme gereksinimi duymuştu. “Harika bir akşam geçirdim, tekrar teşekkür ederim.” dedi gergin bir ifadeyle.

Mark ona bakmayı sürdürürken tek kelime etmedi.

“Oyun gerçekten mükemmeldi öyle değil mi? Ve yemek harikaydı.” Mark ona doğru iyice yaklaşırken Shelly’nin boğazı düğüm düğüm olmaya başlamıştı bile.

Bir anda sanki dünya ansızın duruvermişti çünkü Mark, kendisine doğru yaklaşırken onu öpmek niyetindeydi. O an bir yandan Shelly’nin zihni “Hayır yeniden olmamalı!” diye bağırırken kalbi “Lütfen acele et.” diye şarkı söylüyordu âdeta.

Mark başını eğmişti ve dudaklarını yaklaştıran genç kadının kalp atışları delicesine hızlanmıştı. İçindeki o ateşli çatışmaya rağmen Shelly, bu öpücüğü ne kadar çok arzuladığını kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı. İlkinin şans eseri, öyle-

sine bir öpüşme olduğunu düşünebilirdi ama artık buna sığınma şansı kalmamıştı.

Yeniden öpüştiler. Ancak bu seferki, bir öncekiden yüzlerce defa daha zorlayıcıydı. Ve yüz kat daha heyecan verici!

Shelly o an tüm bu haksızlık için avazı çıktığı kadar bağırarak arzusu duyuyordu içinde. İlla bir adamın öpücüğü, onu bu denli derinden etkileyecekse bu neden Mark Brady olmak zorundaydı ki?

Mark, isteksizce ayrılırken genç kadından, sıcak nefesi Shelly'nin çenesinde dolanıyordu hâlâ. Mark'ın bakışlarında şaşkınlık dolu sorular vardı. O an Shelly, kendi gözlerinin ne anlattığının farkında değildi. Hatta bunu bilmeyi hiç istemiyordu bile.

“Kendine iyi bak.” diye fısıldadı Mark arkasını dönüp giderken.

Shelly, pazartesi günü işe gitmedi ve evde kaldı. Hasta değildi, sadece kafası karışmış, allak bullak olmuştu. Mark ile olan ilişkisindeki hiçbir şey mantığa uygun değildi. O, Shelly'nin bir erkekte istemeyeceği her şeydi!

Shelly, kendini çıplak ayak gardrobun önünde durmuş, Milly teyzenin gelinliği ile konuşurken bulduğu ana kadar ne denli umutsuzluğa kapılmış bir halde olduğunu farkında değildi.

“Sen bana gelene dek mükemmel bir hayatım vardı benim.” diye mırıldandı gelinliği kötülercesine. “Şimdi her şey tepetaklak olmuş görünüyor.” Shelly hızla gardrobun kapısını çarparak kapattı ve hemen ardından yeniden hışımla açtı. “Bayan Livingston’ın kedisinin yanına yaklaşmamasına şaşmamalı. Sen tehlikelisin!”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“OYUN muhteşemdi.” dedi Shelly arkadaşına. Çarşamba öğleden sonra Jill ile kahve içtikleri sırada. “Hatta Mark bile...”

“Mark mı?” Jill elindeki fincanı tabağa koyarken yüksek ses çıkartmıştı şaşkınlıktan. “O da mı oyundaydı?”

Shelly biraz utanarak başını salladı. “Sanırım, onunla karşılaştığımı söylemeyi unuttum sana. Aslında önce o beni aradı ve ikimizin de aynı oyuna bileti olduğu için birlikte gitmeye karar verdik.”

“Bana söylemediğin başka bir şey var mı?” Jill gözlerini kısmış kurnaz bir ifade ile bakıyordu arkadaşına.

Shelly, huzursuzluğunu, umursamaz bir omuz silkme tavrı ardına saklamaya çabaladıysa da Jill’i kandırma imkânı pek yoktu. “Sonrasında da akşam yemeği yedik birlikte... Yani arkadaş olarak. Özel bir anlamı yoktu. Sana onun nişanlı olduğunu söylemiş miydim ben?”

“Resmi olmayan bir nişanlılık!” Jill dikkatle arkadaşını inceliyordu ve Shelly bu durumdan son derece rahatsızdı.

“Uzun zamandır arkadaşız.” dedi Jill. “Yani bir açıdan baktığımızda seni, kendimi tanıdığım kadar tanıyorum. Seni sıkıntıya sokan bir şey var.”

Shelly başı ile onaylarken gerçeği Jill'den saklamanın hiç bir yararının olmayacağını farkındaydı. Zaten arkadaşının iş yerine ansızın gelme nedeni de şu anki sırrını, kendisini anlayabilecek, ona destek verebilecek birisine açma gereksinimiydi.

“Buna inanamayacaksın.” dedi Shelly sıcak kahve fincanını avuçları arasına alarak. Bakışlarını devirmişti. “Ben de inanmakta zorlanıyorum.”

“Sen Mark’a âşık oluyorsun.”

Shelly'nin bakışları birden yukarı kalkmıştı. “O kadar belli oluyor mu?”

“Hayır.” dedi Jill yumuşak bir ifadeyle. “Ama az sonra göz yaşlarına boğulacaktım gibi görünüyorsun.”

“Lanet olsun ki bu kadar öfkeli olmasam yapardım bunu. Tanrım, bir düşünsene. Bu kadar birbiri ile uyumsuz bir çift olabilir mi? Mark son derece... Sorumluluk sahibi biri...”

“Sen de öylesin.”

“Aynı şekilde değil.” diye tartışmaya başladı Shelly. “O çok içten biri ve...”

“Shelly sen de öylesin.”

“Belki de ama ben kafası dağınık biriyim. Düzensizim ve her zaman da geç kalırım ve dahası her şeyi kendi bildiğim şekilde yapmayı severim. Bunu herkesten çok sen bilirsin.”

“Ben senin yaratıcı biri olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum.”

Shelly arkadaşına şükran dolu bir gülümseme ile baktı. “Bu yüzden en iyi arkadaşımsın sen benim. Senden gizleyecek değilim Jill, ben çok endişeliyim. Mark Brady, Cebelitarık Kalesi olabilir ama ben gerçekten onun kafasında çok farklı düşüncelerin var olduğunu düşünüyorum. Sanki her şey kitabına göre ya da programları dâhilinde gerçekleşiyor.”

“Senin hayatında Mark gibi birisine ihtiyacın var.” diye karşılık verdi Jill. “Bana öyle şok olmuş gibi bakma. Bu gerçek. İkiniz birbirinizi dengeleyebilirsiniz. Onun sana ihtiyacı var çünkü sen eğlencelisin, çılgınsın ve hayal gücün çok kuvvetli. Senin de ona ihtiyacın var çünkü o da zaman çizelgesini, programını kalbiyle planlıyor ve yemek zamanı geldiğinde sana haber verecek.”

“Sorun şu ki Mark, yemeği bir kadının pişirmesini talep edecek tipte bir adam.”

Jill bu sözlerle hafifçe güldü.

“Eğer kader beni biriyle birleştirmeye karar verdiyse, bu bir muhasebeciden başkası olamaz mıydı?”

“Görünen o ki hayır.”

“Bu konuda beni en çok öfkeliendiren şey, her şeyin olması benim izin vermiş olmam. Beni ilk kez öptüğünde...”

“Seni öptü mü?” Jill dehşete düşmüş gibi taklit yaparak bakıyordu arkadaşına.

Shelly bunu yok saydı. “Evet. Birkaç defa. Bu sadece birbirimize dair içgüdüsel bir merak. Sence de öyle değil mi?”

“Sanırım.” dedi Jill. Alaycılığı fazla uzatmadan olanları öğrenmek istiyordu bir an önce. “Pekâlâ, başka neler oldu anlat bana.”

“Mark ile yaşadığım duyguyu hiç kimse ile deneyimlemedim ve hepsi basit bir öpücük neticesinde oldu. Yani sevişecek olsak neler yaşanabileceğini hayal bile edemiyordum.”

“Mark da böyle mi hissediyor sence?”

“Ben... Onun adına konuşamam ama sanırım bu durum onu da rahatsız ediyor olmalı. Kesinlikle onun için de her şey bir sürprizdi.”

“Onunla nasıl geçinirsin sence?”

“İyi, sanırım.” Shelly kahvesinden bir yudum aldı. “Onu eğlendirdiğime eminim. Ancak Mark gibi biri, kendisini eğlendi-

recek bir kadın aramıyor, aynı şekilde ben de çek defterimi dengeleyecek bir adam aramıyorum.”

“Onun senin hakkındaki fikri yumuşamıştı öyle değil mi?” Jill kendi sorduğu soruyu kendi cevapladı. “Hani senin tuhaf biri olduğunu düşündüğü bir dönem vardı, hatırlıyor musun?”

Shelly her şeyi en ince ayrıntısına kadar gayet iyi hatırlıyordu. “Başlangıçta onun yulaf ezmesi kadar heyecan verici olduğunu düşünüyordum ama sonra fikrim değişmeye başladı.”

“O halde sorun nerede?”

“Âşık olmak istemiyorum.” dedi Shelly üzerine basarak. “Şu an kendimi adanmışlık olan bir ilişkiye bağlayacak durumda değilim çünkü hayatım için daha büyük planlarım var.”

“O halde bağlama sen de kendini. Ne istediğine karar ver ve diğer her şeyi yok say. Şu an âşık olmanı söyleyen herhangi bir kanun yok. O nedenle de kimse senin ne zaman ve kiminle evleneceğine karar veremez. Milly teyzen bile.”

Jill, Shelly’nin duymak istediği her şeyi söylüyordu. İhtiyaçı olan her şeyi. Ama yine de değişen bir şey olmuyordu çünkü kalbi çoktan bu işe bulaşmıştı bile. Eğer elinde olsaydı Mark ile tanıştığını tamamen unutmak isterdi ama bunun için çok geçti. Artık Shelly ona âşık olmuştu bile. Üstelik Mark bir başkasına âşıktı. Mark aşkı ve evliliği, belirli bir zaman çerçevesi içinde başarılması gereken hedefler olarak görüyordu. O muhtemelen yaşamında, düşünmeden hareket ettiği hiçbir şey yapmayacak birisiydi.

İkisi arasındaki bir ilişki hiçbir zaman sonsuza dek süremezdi. Mark bunu idrak edecek kadar zeki değilse de Shelly görebiliyordu bunu. Bir an önce bir şeyler yapılmalıydı ve Shelly bu işin kendisine düştüğünün de farkındaydı.

Tekrar Mark’ı görmesi için fazla zaman geçmemişti. Çarşamba akşamı Seattle Halk Kütüphanesi’nde buluştular. Shelly, altı aylık bir süre ardından on tane kitap geri getirmişti. Bu es-

nada kütüphane kendisine üç kez uyarı göndermişti. Her seferinde bir öncekinden daha sert bir dil kullanılmıştı.

Kütüphaneye geldiğinde, ansızın içerideki zilin çalmasından ve gelişinin haber alınması ile birlikte silahlı polis memurlarının kollarından tutarak onu götürüleceğinden korkuyordu.

“Yeniden birbirimizi bulmamızın ne kadar süreceğini merak ediyordum doğrusu.” dedi Mark tam karşı yönden gelirken. Shelly onu ilk anda görmüş ve görmemiş gibi davranmıştı.

Shelly, başı ile Mark’ı onaylarken bir yandan da kalbine sakin olmasını emrediyordu. Shelly hafifçe gülümsedi. “Tekrar merhaba.” dedi bir yandan cüzdanından çek defterini çıkartıyordu. Kitaplar için ödeyeceği ceza korkunç olacaktı şüphesiz. Onları satın almak bile daha ucuza gelirdi.

Mark elindeki iki kitabı masaya bıraktı. O an kitapların isimleri dikkatini çekti: “Zaman Yönetimi İçin Araçlar” ve “Dil Devleti”. Shelly’nin bu muhasebeci arkadaşı için şüphesiz ki çok kolay okunur şeyler olmalıydı. Genç kadının ilgi alanı, içinde biraz bilim kurgu olan gizemli ve romantik hikâyelerdi.

“Bir fincan kahve için vaktin var mı?” diye sordu Mark, Shelly çek karnesini doldururken.

Shelly’nin kalbi bu davet karşısında çok memnun olmuştu ama bunu reddetmek zorunda olduğunu biliyordu. Mark’ın fikrini değiştirmesine sebep olacak bir şey söylemesine ya da yapmasına izin vermeden başını salladı olumsuz anlamda. “Bu akşam değil, teşekkür ederim.”

Mark’ın yüzündeki gülümseme, reddedilmenin şaşkınlığı içinde sönüverdi. “Meşgul müsün?”

Shelly başını salladı. Kütüphane memuruna çeki uzatırken gülümsüyordu. Nihayetinde uygarca bir takas olduğu için memur da aldığı gülümsemeye karşılık vermişti. Shelly birden bunca sınırı aşmasına rağmen, kütüphane kartına hâlen el konulmadığını düşündü.

“Seni bekleyen özel bir randevun mu var?”

Mark'ın o an kahve içmek konusunda kendisine eşlik etmeyişinden söz ettiğini birkaç saniye sonra anladı.

"Tam olarak öyle değil." Shelly arkasını döndü ve çıkışa doğru yöneldi. Sürpriz bir biçimde Mark da onu takip etti.

"Yanlış giden bir şey var." dedi Mark merdivenlerin başında dururken. O sırada merdivenlerden inmekte olan Shelly, durdu ve arkasına dönerek ona baktı. Shelly hiçbir zaman rol yapamayan biriydi. O duygularını saklayamamak konusunda doğuştan dürüsttü. "Mark, sanırım sen harika bir adamsın..."

"Ama benimle evlenmek istemiyorsun." diye tamamladı onun cümlesini Mark. "Bunu daha önce de duymuştum hatırlıyor musun? Aslına bakarsan tüm alışveriş merkezi de duymuştu."

"Bunun için tüm kalbimle özür diledim senden. Sadece... Pekâlâ, ille de bilmen gerekiyorsa, sanırım senden hoşlanmaya başladım ve samimiyetle söyleyecek olursam, bu beni dehşete düşürüyor." Shelly iki adım geride durmuş, Mark'ın yüzüne bakıyordu.

Shelly'nin içten cevabı, Mark'ın cesaretini kırmış görünüyordu. Yüzü asıldı ve eliyle çenesini ovuşturdu. "Ne demek istediğini biliyorum. Ben de senden hoşlanmaya başladım."

"Öyle mi!" Shelly birden şaşkınlık içinde yüksek sesle tepki verirken ellerini havaya kaldırmıştı. "Eğer bu soruna şu an bir çözüm üretmezsek neler olacağını Tanrı bilir. Bu durum, her ikimizin hayatını da berbat etme potansiyeli taşıyor. Biz olgun yetişkinleriz, öyle değil mi?" O an tam da aksine Shelly kendini olgunluktan son derece uzak hissediyordu.

Genç kadının, tüm hisleri ruhunda bir gürültü patırtı ko-partmış durumdaydı. İç sesi o an birlikte geçirdikleri tüm bu kısa anların tadını çıkartmasını ve lanet olası koşulları yok saymasını söylüyordu. Bu kalbinin istediği şeydi ama Shelly, hayatını kalbinin yönetmesine izin veremezdi. Hele ki konu Mark olduğunda.

"Birbirimizden hoşlanmamız federal bir suç olmasa gerek." dedi Mark bir adım daha yaklaşarak.

"Elbette haklısın ama kendimi iyi tanıyorum. Sana kolaylıkla âşık olabilirim." Shelly o an zaten çoktan âşık olduğunu itiraf edecek kadar cesur değildi. "Daha neler olduğunu bile anlamadan birbirimizle fazlasıyla vakit geçirip ciddi bir biçimde hayatlarımızın içinde bulabilirdik kendimizi."

Mark şüphe içinde sessizce dinliyordu onu.

"Sen harika bir adamsın. Eğer annem seninle tanışmış olsaydı sevinçten havalara uçar ve çok mutlu olurdu. Bir süre için böyle bir ilişkiye ikna olup güzel şeyler yaşayabilirdik belki. Hatta yemek pişirme dersleri bile alabilirdim çünkü senin hayatında fırında patates ya da patates püresi pişirebilen bir kadın isteyeceğini biliyorum."

"Bir gün muhtemelen işe yarayabilirdi bu."

"İşte ben de tam olarak böyle düşünmüştüm." diye mırıldandı cesareti kırılmış bir biçimde. "Ben pek geleneksel tipte bir kadın değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Hayatımda ilk ve son kez kek pişirdiğimde hepsini çöp öğütücüsüne atmıştım ve öğütücüyü parçaladı."

"Bir kek, öğütücüyü parçaladı öyle mi?" dedi Mark ve başını salladı. "Neyse bunun nasıl olduğunu açıklamana gerek yok. Bana öyle geliyor ki sen esasında kendinden kaçırıyorsun. Sanki biriyle bir kahve içmek ömür boyu bir taahhütmüş gibi düşünüyorsun."

Shelly onu dinlemiyordu. "Ya Janice?" diye sordu birden. "Kahve içmeye davet etmen gereken kişi o, ben değilim."

"Bunun Janice ile ne alakası var?" diye sordu Mark birden sabırsızlıkla.

"Janice," diye tekrarladı Shelly giderek öfkeleniyordu. "Evlenme kararı aldığım kadın. Hatırladın mı? Hayatının aşkı. Her türlü gayri resmi bir nişanlılık içinde olduğun kişi."

"Artık gayri resmi bir nişanlılık söz konusu değil."

“Oh şahane, beni akşam yemeğine götürüyorsun, beni öpüyorsun ve eş zamanlı olarak da bir başkası ile birlikte evlilik yüzüğü seçiyorsun.” Shelly aslında söz konusu meçhul Janice hakkında Mark’ın kendisine hiç yalan söylemediği gerçeğini kabul etmeliydi. Hikâyenin en başından beri Mark, diğer kadın ile ilgili son derece açık ve dürüsttü. Yine de bu canını yakıyordu yani Janice ile evlilik planlarını ilerletmiş olması gerçekten onu üzüyordu.

Bir süre Shelly sessizliğe büründü. “Sonra...” Sesine biraz olsun coşku katmaya çalıştı. “Tebrik ederim, her ikiniz için de her şeyin en iyisinin olmasını dilerim.” Bu sözlerinin ardından arkasını döndü ve merdivenlerden hızlıca inmeye başladı.

“Shelly!”

Mark’ın arkasından seslendiğini duyuyordu ama o sesi yok saymayı tercih etti. Boğazındaki düğüm onu tamamen nefessiz bırakmadan önce oradan uzaklaşabilmek istiyordu. Gözleri yaşla dolmuştu ve bu kadar saçmaladığı, onu bu kadar önemsemediği için kendine lanet ediyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı ve kontrolünü böylesine kaybettiği için kendine öfkeliydi. Bu evlilik zaten Mark için olmasını istediği şey değil miydi?

“Shelly Tanrı aşkına, lütfen beni bekler misin?”

Shelly son basamağa ulaştığında hızla karşı caddeye yöneldi. Kalabalık içinde kaybolmayı ve Mark’ın kendisini takip edememesini umut ediyordu.

Çok geçmeden omzuna dolanan bir kolun varlığını fark edene dek de bunu başardığını sanmaktaydı. “Nişan resmi değil çünkü ortada bir nişanlılık yok. Seninle tanıştıktan sonra nasıl Janice ile evlenebilirdim ki?”

~ ONUNCU BÖLÜM ~

“JANICE ile nişanı bozdun mu?” Shelly kızgınlık içinde sormuştu bunu. İçinde bir şeyler, bir takım duygu birikimleri sanki ansızın olanca gücüyle patlak verip dışa vuruyordu.

“Seni budala!” diye bağırdı. “Seni aptal!” Shelly’nin gözleri yaşlarla doluydu ve yüreğinin derinlerinde heyecan dalgaları kabarmaya başlamıştı âdeta. “Bu yapabileceğin en kötü şeydi!”

“Hayır, bence bu yaptığım en akıllıca şeydi.”

“Bunu nasıl söylersin?”

“Shelly?”

Mark, onu rahatlamak arzusu ile genç kadına doğru uzandı ancak Shelly hızla geri çekildi. Kendini ondan kurtarmıştı. “Janice senin için mükemmel bir seçimdi.” dedi inlercesine.

“Bunu nerden biliyorsun?” diye sordu Mark sakince. “Onunla hiç tanışmadın ki.”

“Tanışmam gerekmiyordu. Onun senin için doğru biri olduğunu biliyorum. Eğer öyle olmasaydı hiçbir zaman ona evlenme teklif etmezdin.”

“Janice harika bir kadın ve eminim çok şanslı bir adamı son derece mutlu edecek ama o kişi ben değilim.”

“Nişanımı bozduğun için gerçekten delisin sen!”

“Hayır değilim.” dedi Mark son derece kendinden emin bir tavırla. “Ben kesinlikle doğru şeyi yaptığımdan eminim. Neden biliyor musun?”

Shelly bir yandan elinin tersi ile gözyaşlarını silerken sadece hayır anlamında başını sallamıştı. Hem kendinden geçmiş gibiydi, aynı zamanda çok da ürkmüştü. Shelly ona âşık olmuştu ve bundan emindi. Sonra neden her şey bu kadar karmaşık ve zor bir hal almıştı ki?

“Geçen gün aşk hakkında söylediklerin fikrimi değiştirdi.”

“Beni dinledin mi?” Shelly bu kez gerçekten dehşet içinde bir çığlık atmıştı. “Aşk konusunda uzmana benzeyen bir halim var mı sence? Ben hayatımda hiç âşık olmadım bile!” Bunu söylerken Shelly karşısındaki adamı saymıyordu elbette. O aşkın her zaman hayatını netleştireceğini zannederdi, böylesine karmaşık hale getireceğini hiç düşünmemişti.

Mark onun patlamasını dikkate almadı. “Sen benim Janice ile tamamen yanlış sebeplerle evlenmeyi planladığımı fark etmemi sağladın. Ben artık durulma zamanı gibi düşünüyordum bunu. Janice de aynı sonuca varmıştı. Otuz yaşında ve evlenip bir aile kuracaksa artık zamanı diye düşünüyordu. Bu bir aşk evliliği olmayacaktı ve bunu ikimiz de biliyorduk.”

“Bu beni ilgilendirmez.” Shelly’nin elleri titriyordu ve sanki sözlerini kovalamaya çalışırcasına başını sallamaktaydı. “Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

“Dinleyeceksin!” diye ısrar etti Mark ve genç kadını dirseklerinden tutarak usulca kendisine doğru çekti.

“İnsanların aşkı planlamamaları gerektiğini söyledin. Bu bir sürpriz olarak gelmeliydi hayatlarına. Bunu sen söyledin ve haklıydın. Janice ve ben birbirimize düşkünüzdür ama...”

“Düşkün olmakta yanlış bir şey yok!”

Mark’ın gözleri şaşkınlıkla kocaman olmuştu. “Hayır yok ama Janice budala bir video üreticisi değil. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Umulmadık olanı beklemenin, heyecan

verici olduğunu keşfettim. Seninle geçirdiğim her saniye bir macera.”

“İkimizin arasında bir ilişki asla devam etmez.” diye ısrar etti Shelly. “Bir süre güzel gidebilir ama illa ki ayrılırız. Buna mecbur kalırız. Eğer fark etmediysen ben söyleyeyim, biz birbirimizden çok farklıyız.”

“Neden aramızdaki ilişki devam etmeyecek ki?” diye sordu Mark sabırla.

“Az önce sıraladığım tüm nedenlerden ötürü!” Mark son derece çekiciydi ve Shelly’nin içten içe duymayı arzuladığı her şeyi söylüyordu. Buna rağmen hiçbir şey aralarındaki temel farklılıkları asla değiştirmeyecekti.

“Pekâlâ, diğer kadınlar gibi mutfakta becerikli değilsin. Ben kayda değer bir aşçıyım.”

“Bundan ötesi var.”

“Elbette var, ancak birlikte çalışmak için istek duyarsak üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yoktur.”

“Ne düşünüyorsun biliyor musun?” dedi Shelly umutsuzca parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. “Sen de Milly teyzenin gelinliğinde bir mucize olduğuna inanmaya başladın.”

“Sen inanmıyor musun?”

“Hayır!” diye bağırdı Shelly. “Artık inanmıyorum. Küçük bir kız çocuğuyken inanırdım... Milly teyzenin, John amca ile tanışma hikâyesini severdim ama artık çocuk değilim. O vakitler bana çok romantik gelen bu durum artık gerçek dışı geliyor.”

“Shelly,” dedi Mark çileden çıkmış bir ses tonu ile. “Şu an hiçbir şey yapmamız gerekmiyor. Tek söylemeye çalıştığım, aramızdaki şeye bir şans vermemiz gerektiği.”

“Aramızda hiçbir şey yok..” diye inkâr etti Shelly.

Mark’ın bakışları kısılmıştı. “Buna gerçekten inanmıyorsun öyle değil mi?”

“Evet inanıyorum.” diye yalan söyledi Shelly. “Sen iyi harika bir adamsın ama...”

“Eğer bir kez daha bu cümlelerin devamını duyacak olursam seni öperim ve sonrasında neler olacağını her ikimiz de biliyoruz.”

Mark’ın bakışları genç kadının dudaklarına kaymıştı ve o an Shelly bilinçsizce dudaklarını ıslattı.

“Hayır.” dedi Shelly. Bu tehdit birden birkaç adım geri çekilmesine neden olmuştu. Eğer o an Mark onu öpecek olursa Shelly kesinlikle aklını değil kalbini dinleyecekti. Ve ardından Mark anlayacaktı...

“Ben de öyle düşünmüştüm.” dedi Mark hafif bir tebessümle.

“Bence ikimiz de daha önce tanıştığımızı tamamen unutmuşuz.” diye önerdi bu kez Shelly. Bunu söylerken bile ne kadar saçma olduğunun farkındaydı. Mark Brady hiç şüphesiz yaşamına bir iz bırakmıştı ve Shelly onu asla unutmayacaktı.

“Kendini kollarıma attığını unutacak mısın yani? Sen dileğin gibi görmezlikten gelebilirsin ama bu benim işime yaramaz. Ben sana âşık oluyorum Shelly.”

Shelly tam bunun olamayacağına dair tartışmak üzere ağzını açmıştı ki Mark, parmağını onun dudaklarına koyup susturdu.

“Başlangıçta bu fikir çok şiddetli değildi,” diye itiraf etti. “Ancak bu zamanla dönüşmeye başladı. Ben on yıl sonraki halimizi görebiliyorum ve biliyor musun bu son derece mutlu bir tablo. Biz birlikte çok mutlu olacağız.”

“Düşünmeye ihtiyacım var.” diye bağırdı Shelly. İki elini birden başına koymuştu. Her şey çok hızlı geliyordu ve gerçekten de sersemlemiş hissediyordu kendini. “Kadere bırakmıyoruz... Bu nasıl geliyor kulağa?” Shelly bunu heyecanla teklif etmişti. O an bu Shelly’ye en mükemmel çözüm gibi görünmüştü. “Bir sonraki karşılaşmamızda duygularımızı daha iyi dinleyip ne yapacağımıza karar vereceğim.” Shelly aslında evine girip bir ay boyunca kış uykusuna yatabilirdi ki bundan hiç söz etmedi bile.

"Hayır," dedi Mark usulca başını sallayarak. "Bu işe yaramaz."

"Neden? Nerden baksan her gün bir şekilde karşılaşıyoruz."

"Hayır karşılaşmıyoruz." Bu Mark'a mantıklı gelmiyordu. "Street Suite performansı planlıydı. Ben sadece orada karşılaşacağımızdan emin olmak için aramıştım."

"Nasıl? Ne zaman?"

"Sahildeki günde cüzdanından sarkan bileti görmüştüm. Yani tiyatrodaki karşılaşmamız bir tesadüf değildi."

O an Mark uzaydan gelen bir yaratık olduğunu söylese Shelly'i bu kadar şaşırtamazdı. Tek kelime edemeyecek hale gelmişti.

"Bu gece?" diye sorabildi bir şeyler söyleyebilir hale geldiğinde. "Kütüphane?"

"Senin oturduğun binanın önünde durmaya karar vermiştim. Gelinlikle ilgili bir hikâye uyduracaktım ve beni kendisine çekerek senin dairene kadar gelmemi sağladığını söyleyecektim. Ancak tam o sırada senin ön merdivenlerden elinde bir sürü kitaplarla indiğini gördüm. Nereye gittiğini anlamam zor olmadı. Bir park yeri buldum ve içeride seni bekledim."

"Peki ya Gelir İdaresi ve sahil?" Bu karşılaşmaları nasıl organize ettiğini bilmiyordu Shelly.

Mark başını salladı ve sırttı. "Rastlantı. Yani sen herhangi bir şey planlamadıysan. Planlamadın öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır." diye kızarak cevap verdi Shelly.

Shelly yürümeye başlamıştı ama istikameti belli değildi. Orada durmaya daha fazla katlanamayacaktı. Ne yazık ki o an içinden gelen tek şey, karşısındaki adamın kollarına atılmaktı.

Mark adımlarını ona yaklaştırdı.

"Milly teyzenin gelinliği, biliyorum öyle..." diye mırıldandı Shelly. Tam konuyu oraya getirecekti ki Mark dinlemeyi reddetti.

"Bir nişanı bozdun çünkü kaderin bir şekilde bizi bir araya getirdiğine inanıyorsun."

"Hayır, Shelly gelinliğin benim ne hissettiğimle hiçbir ilgisi yok." diye sakince cevapladı Mark.

"Ama sen biriyle evlenmeye benimle tanışmadan önce karar vermiştin!"

"Ben kendi kaderimi kendim seçiyorum ki bu da hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek demek oluyor."

"Bu konuyu önce bir bana danışmalıydın. Benim evlenmek gibi bir niyetim yok. Uzun yıllar boyu..."

"Ben beklerim."

"Bunu yapamazsın." diye bağırdı Shelly. Mark anlamıyordu çünkü o çok saygı duyulması ve hayranlık duyulması bir beyefendi. Yapılacak tek şey, son derece katı ve acımasızca onu hayatından kovmaktır ki böylelikle hayatının geri kalanını Shelly'i bekleyerek mahvetmesine engel olabilirdi.

Shelly durdu ve Mark'a baktı. O an yüzüne vicdan azabı ve pişmanlık için en doğru ifadeyi takınmaya çalıştı. "Bütün bunlar çok güzel sözler ama ben seni sevmiyorum. Üzgünüm. Hayatta en son üzmemek isteyeceğim insansın."

Bir an Mark hiçbir şey söylemedi. Sonra birden omuz silkti ve ileriye doğru baktı. "Bundan daha direkt konuşamazdın öyle değil mi? Bir gün bana âşık olmanın hiç ihtimali yok öyle mi?"

"Hiç." Shelly'nin nefesi haşın ve acı veren bir biçimde dudaklarının arasında soluyordu. Doğru olanı yapmak bu denli can acıtmamalıydı. Asil davranmak bu kadar acı vermemeliydi insana. "Sen çok nazıksın ama..."

"Bunu daha önce söyledin."

Sanki hareket etmek canını yakıyormuş gibi tutuk bir biçimde elini yüzüne doğru kaldırdı Mark. Parmak uçlarıyla kendi çenesi etrafına özenle dokunurken kendi şefkatini kendine akıttıyordu o an.

O vakte kadar Shelly, onun ne denli gururlu olduğunu fark etmemişti. O her konuda tartışabilir ve fikirleri doğrultusunda her şeye başkaldırabilirdi. Her türlü tartışmayı sakinleştirebilir-

di. Her soruya cevap verebilirdi ancak Shelly, tüm duygularını inkâr ettiğinde artık Mark'ın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Gerçekten böyle hissediyorsun öyle değil mi?" dedi Mark boğuk bir sesle. Shelly'e o kadar yakın duruyordu ki nefesinin sıcaklığı genç kadının yüzünde hissediliyordu.

Shelly mimiklerini eğitmişti âdeta. Hiçbir haykırışını, içinden taşan duygusunu açığa çıkartmamakta başarılıydı. Mark'ın dokunuşu hafif, etkili ve hatta boğazını ızdırapla dolduracak nitelikteydi. Ve o konuşmıyordu şimdi.

"Eğer bu gerçekten istediğin şey ise..." Mark'ın eli düşmüştü. "Seni daha fazla zora sokmayacağım..." Bu sözlerin ardından Mark arkasını döndü ve yürüdü. Shelly tam olarak onun ne demek istediğini idrak edene kadar Mark çoktan köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu bile.

"Onun gitmesine izin verdin budala!" diye söylendi kendi kendine. Tek bir damla gözyaşı yanaklarından süzülürken Shelly, eliyle onu sildi.

Mark, bir daha onu zora sokmayacağını söylerken çok netti. O sözünün eri bir adamdı. Bir daha hiçbir şekilde Shelly'i görmeye çabalamayacaktı. Dahası rastlantı eseri karşılaşacak olurlarsa da Shelly'i tanıımıyormuş gibi davranacaktı.

Janice ile evlenmeyi bile düşünebilirdi. Diğer kadına düşkün olduğunu itiraf etmemiş miydi?

Shelly'nin kalbi çarparken göğsünü acıtıyordu âdeta. Kendini durdurmadan önce, davranışlarının bilgelliğini sorgulamadan önce hızla Mark'ın ardından koşmaya başlamıştı bile.

Köşeyi döndü ve yürüme yolunun yarısına kadar gelmişti ki Mark'ın görünürlerde olmadığını fark etti. Alanına geldi ve kendi etrafında dönerek nasıl bu kadar kısa sürede uzaklaşabildiğine anlam veremedi bir türlü.

O anda Mark yan taraftaki binanın önünden bir adım atarak ortaya çıktı. Elleri kalçasında, kendini beğenmiş ve sevimli bir yüz ifadesi ile sırıtıyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü sevgilim?" diye sordu ve kollarını ona doğru uzattı.

Shelly kendini onun kollarına atmak için ikinci bir daveti bir saniye bile bekleme gereksinimi duymadı. Mark'ın dudakları onunkileri ağırlarken müthiş bir açlıkla öpüşüyor ve arzulu-yordu genç kadını. O an tüm bir yaşam boyu yetecek kadar yüksek duygularla dolmuşlardı.

Shelly kollarını Mark'ın boynuna doladı ve parmak uçlarındaki yükseldi. Kendini onun öpüşüne ve aşkına bıraktı. O an tek önemli olan, Mark'ın kollarında yani olması gereken yerde olmaktı.

"Bunu sen de beni seviyorsun olarak alıyorum?" diye fısıldadı genç kadının kulağına. Sesi duygu yüklüydü.

Shelly başı ile onayladı. "Çok korkuyorum."

"Korkma. Ben ikimiz için de kendime güveniyorum ve rahatım."

"Bu delilik." dedi Shelly ama kollarından geri çekilmemişti. Derin nefes alırken yüzünü onun göğsüne gömmüştü.

"Ama güzel bir delilik bu."

"Milly teyze bizi rüyasında birlikte görmüştü. Bana uzun boylu ve mavi gözlü bir adam hakkında yazmıştı."

"O kişinin ben olup olmadığımı kim bilebilir ki?" Mark genç kadının saçlarına fısıldayarak konuşuyor, dudaklarını şakakları üzerinde gezdiriyordu. "Ne önemi var ki? Seni bulmamla kaderin bir ilgisi de olabilir ya da Milly teyzenin gelinliği bundan sorumlu da olabilir. Açıkçası ben kişisel olarak bundan daha az önemseyemezdim olanları. Ben seni seviyorum Shelly ve senin de beni sevdiğine inanıyorum."

Shelly tüm hayatını değiştiren adamın yüzüne baktı ve gü-lümsedi. Yüreği kelimelerle doluydu. "Seni seviyorum." diyebilirdi en sonunda. "Takım elbise giyen bir muhasebeci! Kendim için hayal ettiğim koca adayı ile hiç uyuşmasa da."

Mark güldü. "Ben de senin tarzında kıyafetler giyen bir kadına böylesine âşık olacağımı hiç düşünemezdim ama oldum."

"Ben de seni seviyorum." diye tekrarladı Shelly ve gözlerini kapadı.

Düğün gününün sabahında Shelly, oldukça gergindi ve yerinde duramıyordu. Annesi ondan da beterdi, sürekli bir sağa bir sola yürüyor, karşısında gözlerini kırıştırıyor ve burnunu çekiyordu.

"Bebegimin evleniyor oluşuna inanamıyorum."

Shelly daha bir ay öncesine kadar annesinin, kızının evlenmesi konusunda ne kadar umutsuz olduğunu hatırlamadan edemiyordu. Neyse ki Jill yanındaydı. En yakın arkadaşı orada olmasaydı ne yapardı hiç bilemiyordu. Annesi bir yandan yiyecekleri getiren firma çalışanlarına laf yetiştiriyor, bir yandan çiçekçilere şikâyetle bulunuyordu. Jill o sırada arkadaşını alıp çocukluk odasına çıkartmış gelinliğini giymesine yardım ediyordu. Shelly'nin işi bittiğinde Jill durup arkadaşını incelemeye koyuldu.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu Shelly, ellerini antika gelinliğin üzerinde dolaştırırken. Kumaşın saten ve dantelli dokusunu seviyordu. Bu muhtemelen onun hayalgücüydü ama şu an Shelly o gelinliği üzerinde taşıyordu ve gerçekten de onun sihrini hissedebiliyordu.

Jill'in gözleri doldu arkadaşına bakarken.

"O kadar kötü mü?" diye şakalaştı Shelly.

Jill parmaklarını arkadaşının dudağına koydu. "Çok güzelsin." diye mırıldandı. "Mark seni görünce gözlerine inanamayacak."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Shelly bu kadar güvensizmiş gibi konuşmaktan nefret ediyordu ama bugün için her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Shelly delicesine âşıktı. Öyle ki annesine bu düğünü organize etmesi için resmen açık çek vermişti. Aslında Shelly'e kalsaydı haftalar önce birlikte kaçmışlardı bile. Ancak Mark düğün yapmak istemişti ve annesinin de bu hazırlıkların dışında kalmasını hiç istememişti. Shelly de bu karara uymuştu.

Mark ve Shelly'nin annesi, birlikte genç kadının kafasındaki tüm engelleri bozguna uğratmışlardı. Mesela Shelly, palyaço kiralamak istemişti ama annesi bunun iyi bir fikir olmadığına kanaat getirmişti.

Ayrıca Shelly düğün pastasının beyaz olmasını da istemiyordu. O daha modern bir şeyler istemişti. Mark bu konuda da ikna etmişti onu.

Odanın kapısı çalındı ve Jill açtı. Milly Teyzeydi içeri giren ve kendisinden ziyadesi ile memnun bir hali vardı.

Kendini Jill'e tanıttı ve ardından sevgi dolu gözlerle Shelly'e döndü. "Gelinliğin işe yaradığını görüyorum."

"Evet işte yaradı." diye cevap verdi Shelly.

"Onu seviyor musun?"

Shelly başı ile onayladı. "Beyaz pasta yemeyi kabul edecek kadar hem de."

Milly tatlı tatlı ve yumuşacık güldü ve yatağın kenarına oturdu. Saçları gri olmuştu ama gözleri hâlen mavi ve berraktı. Yetmişlerinde bir kadın olduğunu söylemek zordu. Shelly'nin iki elini birden avucuna aldı.

"Gergin misin?"

Shelly yeniden başını salladı.

"Ben de öyleydim. Hem de kalbimin derinlerinde John ile evlenmekle çok doğru bir karar verdiğimi bildiğim halde."

"Ben de Mark ile ilgili olarak böyle düşünüyorum."

Milly Teyze ona sıkıca sarıldı. "Çok mutlu olacaksın sen tatlım."

Bir saat kadar sonra Shelly ve Mark, kilisede Papaz Johnson'ın önünde duruyorlardı. Papaz, Shelly'i yıllardır tanıyordu. Sıcacık gülümsedi ve birkaç şey söyledi ve ardından Shelly'nin tekrar etmesini istedi.

Mark ile el ele dururlarken Shelly, onun gözlerinin içine baktı. Diğer herkes, o an yok olmuştu sanki. Milly Teyze, Jill,

annesİ. Sanki o an orada sadece ikisi vardı. Mark'ın gözlerinden yansıyan sevgi enerjisi ile saf mutluluğu hissediyordu içinde. Mark orada uzun boyuyla gururla duruyor, bakışları arzu ile Shelly'ninkileri kucaklıyordu. Aşk şüphesiz ve sorgusuzca parıldıyordu gözlerinde. Shelly kendi gözlerinden de aynı şeylerin okunduğunu biliyordu.

Sonrasında Shelly, her ne kadar ezbere bildiğinden emin olsa da evlilik yemini için yüksek sesle söylemesi gerekenleri hatırlayamadı birden. Kalbinden gelenlerle konuştu.

Onlar bu ana tam olarak kimsenin anlamadığı bir güçle çekilmişlerdi. Shelly, Milly Teyzenin gelinliğinin bu durumdan sorumlu olduğuna tam olarak inandığından emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. İkisi de orada aşkın ortasındaydılar. Shelly tam olarak her şeyin ne zaman olduğunu da bilmiyordu. Muhtemelen sahilde Mark'ın onu ilk öptüğü anda başlamıştı her şey. O andan itibaren ikisine de dokunan bir şeyler olmuştu.

Aralarında ufak bir kıvılcımla başlayan aşk, giderek büyümüş ve hayata karışarak, burada Tanrı'nın ve ailelerinin önünde durmadan önce onların hayatlarını birbirlerine adamıştı bile.

Hayatlarının her gününde... Sevmek için, şefkat göstermek için.

Bu yeterliydi. Yeterli olmaktan da fazlaydı...

